

ВІЧНИЙ СКАРБ

№1 (94)
СІЧЕНЬ
2010

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

Тиха ніч, свята ніч!
Ясність б'є від зірниць.
Дитинонька Пресвята,
Така ясна, мов зоря,
Спочиває в тихім сні.
Тиха ніч, свята ніч!
Ой, зітри сльози з віч,
Бо Син Божий йде до нас,
Цілий світ любов'ю спас,
Вітай нам, святе Дитя!
Свята ніч настає,
Ясний блиск з неба б'є,
В людським тілі Божий Син
Прийшов нині в Вифлеєм,
Щоб спасти цілий світ.
Тиха ніч, свята ніч!
Зірка сяє ясна,
Потішає серця,
Величає Христа.
Дитя святе, як зоря,
Нам світи, зоре ясна!

Народжений бути
царем

2

Коротка історія
перекладу Біблії

6

Композитор від Бога

8

Як зробити з чоловіка
справжнього мужчину?

10

Побажання

Новий рік крокує по Землі,
Лине радість, пісні й побажання:
З Новим роком в місті і селі,
Божий мир вам, люди, і вітання!

Широко відкрийте всі серця,
Дайте місце всі Святому Духу.
Дар Спасителя і нашого Отця
Прийміть у синівську вашу руку.

Хай візьме з собою старий рік
Підозрілість, гнів і злую заздрість,
Нелюбов, немилість — всякий гріх,
Непрощення, фальш і всю ненависть.

Хай візьме з собою старий рік
Духів злості, гордості і блуду,
Щоби вільним став уже навік
Наш народ — вірець для всього людю.

Ти прийдеш, наш дорогий Господь!
Ми Тебе з любов'ю чекаєм.
Наші упокорені серця
Біля ніг святих ми покладаєм.

■ Галина Яхневич
м. Городенка,
Івано-Франківської обл.

ВИЯВЛЯЙТЕ ДУХ ПРОЩЕННЯ

«Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших»

(Матв. 6:14, 15).

Наш Спаситель навчав Своїх учнів молитися: «І прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим» (Матв. 6:12). Ми просимо, аби Божа милість виявлялася до нас настільки, наскільки ми виявляємо її до ближніх. Христос проголошує правило, в якому сказано, як Господь чинитиме з нами. «Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших». Чудові умови! Проте як погано люди розуміють і виконують їх!

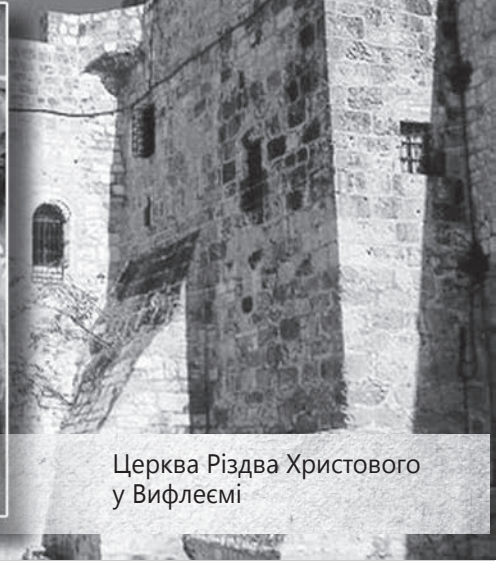
Одним із найпоширеніших гріхів, який призводить до найбільш згубних наслідків, є потурання духові непростення. Скільки людей виношують у серці ворожнечу або помсту, а потім схилилися коліна перед Богом і просять простити їх, як і вони прощають! Безумовно, вони не розуміють справжнього значення та важливості цієї молитви, інакше навіть не наважилися б вимовити цих слів. Ми щодня і щогодини залежимо від милості Божого прощення. Як ми можемо плекати злобу і неприязнь до таких самих грішників, якими є і ми? Якби в повсякденному спілкуванні християни керувалися принципами цієї молитви, які благословенні зміни відбулися б у Церкві та світі! Це стало б найпереконливішим свідченням реальності біблійної релігії...

Апостол закликає нас: «Любов нехай буде нелицемірною; ненавидьте зло та туліться до доброго! Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною!» (Римл. 12:9, 10). Павло бажає, щоб ми відрізняли чисту, безкорисливу любов, народжену Духом Христа, від безглузлого вдавання, яке заповонило світ. Ця низька підробка ввела в оману багатьох людей. Вона стирає межу між правдою і неправдою і погоджується із беззаконником, замість того щоб вказати на його помилки. Така поведінка ніколи не буде плодом справжньої дружби. Дух, яким вона викликана, живе тільки в тілесному серці.

Християни, будучи завжди милосердні, співчутливі та незлопам'ятні, не стануть миритися з гріхом. Вони ненавидітимуть зло і шукатимуть добра, навіть якщо їм доведеться пожертвувати спілкуванням або дружбаю з нечесливими. Дух Христа спонукає нас зненавидіти гріх, але при цьому ми будемо готові на будь-яку жертву заради спасіння грішника.

Народжений бути Царем

У ці особливі дні для християнського світу в багатьох регіонах Західної України лунають старослав'янською мовою особливі вітання: «Христос ся рождає!» і у відповідь чується: «Славте Його!». Яким чудовим є бажання людей прославити Христа! Але реальність така, що всі настільки перебувають у метушні приготування столів на 12 страв, що виникає небезпека забути про найголовніше та Найголовнішого!

Церква Різдва Христового у Вифлеємі

Коли екскурсоводи показують Церкву Різдва Христового у Вифлеємі, котра, як вважається, побудована на місці народження Ісуса, у великій стіні можна побачити настільки низькі двері, що треба низько схилитися, аби туди увійти. Дуже символічно, що для того, аби прийти до Христа і пізнати Його, треба у смиренні схилитися. Знаменним є факт, що народження Христа вшанували три категорії істот: по-перше, усі небожителі через посланих Ангелів (Луки 2:9-13), по-друге, найпростіші і найбільшні люди в особі пастухів (Луки 2:8, 15,16) і, нарешті, мудреці як міжнародні послы до Спасителя усіх народів. (Матв. 2:1,2). Ким вони були? Історик Геродот говорить, що спочатку це було мідійське плем'я під головуванням персів, яке безуспішно бажало скинути із себе ярмо. Та опісля мудреці втратили інтерес до влади та політики і стали в Персії тими, ким були левити в Ізраїлі: наставниками і вчителями. Жертви приносилися лише в їхній присутності, вони були знавцями медицини, філософії та природничих наук, що викликало глибоку повагу до них з боку усіх людей. Вони вірили у вплив зірок на історію, тому Бог заговорив до них їхньою мовою, здійснюючи пророцтво «встане зоря з Якова...» (Чис. 24:17). До речі, прихід мудреців зі Сходу був ознакою поширеної думки, що Юдея має стати лідером, що заснує всесвітнє панування через настання Золотого віку (Світлої). Життя Веспасіана, 4,5; Тацит. Історії. 5,13; Флавій. Юдейські війни. 6:5,4). Здається, що усі мали би перебувати у напруженому стані очікування, але, як і тепер, люди поділяються на три категорії у своєму ставленні до Христа:

I. Вороже та агресивно налаштовані — такі, як Ірод, книжники та фарисеї.

II. Байдужі — основна частина населення Ізраїля.

III. Ставлення захопленого поклоніння — як у пастухів та мудреців.

Переказ навіть дав імена цим мудрецам: Гаспар, Мельхіор та Валтасар. Мудреці зі Сходу йшли більше місяця і подолали понад 700 км, щоби побачити Спасителя світу. Вони не прийшли з порожніми руками, бо ще давньоримський філософ Сенека пише про те, що ніхто не сміє прийти до царя без подарунка. Тому прихід мудреців з дарами уже був ознакою визнання Христа як Царя.

Кожен їхній дарунок був глибоко символічним, бо сягав трьох вимірів часу: минулого, теперішнього і майбутнього. Якщо ми бажемо принести на Різдво достойний дар Богові, то маємо уважніше придивитися до їхніх приношень.

Перший дар — смирна. Це ароматна смола, що добувалася з дерев в Аравії та в східній Африці і використовувалася як дар для померлого. Вона найчастіше вживалася для бальзамування тіл покійних (Івана 19:39, Марка 15:23, Луки 10:34). Окрім цього, смирна додавалася до вина для знеболювання та пом'якшення зовнішніх ран. Уже при народженні Спасителя цей дар пророко вказував, що Христос мав померти як Цар за Своїх підданих. У давнину цар, котрий ішов на битву попереду війська і помирав, набував слави, поваги та посмертних почесностей.

Другий їхній дар — ладан. Це була жовтувата смоляниста маса з Аравії, що при спалюванні давала особливий аромат. Її використовували в Храмі для приношень. Це був дар Христові як священику. У цьому різдвяному дарі ми бачимо вказівку на те, що смерть Христа на хресті не завершила Його служіння для людей, а продовжилася через Первосвященницьке заступництво (Євр. 2:17,18 і 4:14-16). Цікаво, що «священик» — латинською мовою «понтіфекс», буквально означає «будівельник мостів». Христос мав стати Тим, Хто мав з'єднати Небо і Землю.

І нарешті, третій дар мудреців — золото. І на сьогоднішній день золото — це один із найцінніших і найстабільніших металів. Це був дар Ісусу як Царю. Золото є царем металів, а Христос — Цар над царями.

Христос народився, щоб стати Царем, але не звичайним царем-тираном. Його трон — це хрест, з якого Він править не силою, а любов'ю. І ця любов спроможна зробити те, що не здійснить жодний земний всесильний монарх — зміну внутрішнього ества і думок.

У невеликому швейцарському містечку стояв готель з розкішним інтер'єром. Нещодавно в ньому був зроблений дорогий ремонт. Та несподівано в когось з поважних гостей вислизнула пляшка із содовою, яка залишила величезну жовту пляму на розкішній оббивці. Господар закладу був украй засмучений цією обставиною. Саме в той час у готелі

лі жив талановитий художник, котрий почув про цю неприємність і, не сказавши ні слова, зачекав, поки всі гості розійдуться. Він узяв свого пензля і прямо там, на плямі, почав малювати дивовижну картину з водоспадами, скелями та деревами. Коли вранці господар побачив свою стіну, то не зміг виразити свого захоплення та подиву, бо стіна виглядала краще, ніж раніше. Наш величний Бог — великий Майстер, бере духовно брудну, зіпсовану гріхом людину, і, якщо вона піддається Його волі, Він починає ліпити небесний шедевр. Це стало можливим завдяки народженню, смерті та воскресінню Спасителя Ісуса Христа.

Погляньте на цього Незрівнянного Христа. Понад двадцять століть тому Він народився надприродним способом. Він жив у бідності і лише одного разу перетнув кордон Своєї батьківщини — під час втечі в Єгипет ще дитиною.

У Нього не було зв'язків та земного багатства.

Він не написав жодної книги, але всі бібліотеки нашої країни не вмістять книг, написаних про Нього. Він не написав жодної пісні. Але Він дав тему для стількох пісень, скільки не дали всі композитори, разом узяті. Він не заснував власної школи. Але всі школи світу не можуть похвалитися такою кількістю учнів, як у Нього. Він ніколи не був головнокомандувачем війська, але в жодного генерала ніколи не було стільки добровольців, як у Нього. Він ніколи не займався психіатрією, але зцілив більше розбитих сердець, ніж усі лікарі світу. Щотижня по всьому світу натовпи людей приходять у Доми молитви та Храми, щоб віддати Йому данину любові й поваги.

Саме сьогодні, коли весь світ святкує Різдво, є шанс у кожного з нас дозволити Христу здійснити це чудо перетворення і в нашому серці. Чи дозволимо ми Богові написати дивовижну картину в нашій душі? Це свято не призначене для гуляння чи об'їдання, воно для переосмислення своїх пріоритетів та цінностей у новому 2011 році. Вас лякають ці зміни? Але сам Ангел промовив: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Луки 2:10,11).

Двері в Новий рік

У дітей буває такий період життя, коли вони стають «чомучками». Тоді стає все важче й важче знаходити відповіді на питання, число яких тільки зростає. Що таке Новий рік і чому він настає взимку? Чому взимку холодно? Де спить сонце щоночі? Звідки береться сніг? Що таке Різдво й навіщо його святкувати? А чому січень називається січнем? Діти ставлять часом прості запитання про прості речі, відповіді на які ми начебто б завжди знали, але чомусь, коли в нас запитують про ці речі, тоді зникає для себе виявляємо, що важко відповісти. А дійсно, чому січень називається січнем? Що несе нам кожний Новий рік?

■ Віталій Колесник

Хвала Ісусу

Осталось мало, год уходит,
Пусть, уходя, он заберет:
Печаль, ненастье и невзгоды,
Пусть время лучшее придет.
Люд мира ждет Деда Мороза,
А христиане ждут Христа,
Ведь Он придет, мы твердо знаем,
Что изрекли Его уста.
А Слово Божье непреложно,
Бог раз сказал — и навсегда.
И нам оно, друзья, поможет
В грядущем не считать года.

Год новый топчется в пороге,
Мешок огромный за спиной,
Так раскрывайте ж шире двери,
Чтобы вместить багаж большой.
Его Господь послал в дорогу,
Надеясь, что Его все ждут.
Так пусть же люди, год встречая,
Хвалу Иисусу воздают.

■ Зинаида Морозова
пос. Новый Свет, Донецкая обл.

МУДРІ ДУМКИ

- Світ дає нагороду за успіх, а Бог — за вірність.
- Зворушити серце ближнього можна тільки своїм сердечним ставленням.
- Біблія, як компас, завжди скеровує на належний напрямок.
- Якщо немає доброти, не буде й святості.

НЕХАЙ ВАШЕ СЕРЦЕ БУДЕ СПОВНЕНЕ ВДЯЧНОСТІ

«Тоді заспівав Мойсей та Ізраїлеві сини оцю пісню Господеві, та й проказали, говорячи: Я буду співать Господеві, бо дійсно звеличився Він, — коня й верхівця його кинув до моря! Моя сила та пісня — Господь, і Він став на спасіння мені! Це мій Бог, — і прославлю Його, Він Бог батька мого, — і звеличу Його!»

(Вих. 15:1, 2).

Немов гучний голос із безодні, лунав величний спів численного ізраїльського сонму. Цю пісню підхопили жінки Ізраїлю, котрі разом із Маріям, сестрою Мойсея, вийшли з бубнами й танцями. Далеко над пустелею і морем лунав радісний спів, відлунюючись у горах...

Ця пісня та оспіване в ній велике звільнення залишили слід, котрий ніколи не зітреється з пам'яті єврейського народу. З покоління в покоління її повторювали пророки та співці Ізраїлю, підкреслюючи, що Єгова є силою і визволенням для тих, хто довіряє Йому. Ця пісня — надбання не тільки єврейського народу. Вона вказує на майбутнє знищення всіх ворогів праведності, на остаточну перемогу Божого Ізраїлю. Пророк на острові Патмос бачив безліч людей, зодягнених у білий одяг, котрі перемогли і «стояли на морі склянім, та мали гусли Божі. І співали вони пісню Мойсея, раба Божого, і пісню Агнца» (Об'явл. 15:2, 3)...

Ось яким духом пройнята пісня, котрою Ізраїль оспівує своє визволення; цей самий дух повинен перебувати в серцях усіх, хто любить і боїться Бога. Звільнивши наші душі від рабства гріха, Бог здійснив для нас більше визволення, ніж визволення євреїв біля Червоного моря. Подібно до євреїв у давнину, ми повинні славити Господа серцем, душею й устами «за чудеса Його синам людським». Хто роздумує над великими милостями Бога і не забуває навіть найменших Його дарів, той підпережеться радістю і серце його співатиме Господеві. Благословення, які щодня отримуємо з Божої руки, а понад усе — смерть Ісуса, Котрий віддав Своє життя, аби подарувати нам щастя й Небеса, мають стати для нас джерелом постійної вдячності. Яку милість, яку незрівнянну любов виявив Бог до нас, нещасних грішників, з'єднавши нас із Собою, щоб ми були Його особливим скарбом!

Часто буває, щоб відповісти на запитання, значення якого багато хто вже забув, доводиться заглянути в історію глибокої давнини, аби знайти саме те потрібне нам значення слова. Історія каже нам, що давні римляни називали перший місяць року січнем. Річ у тім, що римляни поклонялися цілому пантеону богів, і одного з них звали Янус. У перекладі з латинської ім'я Янус означає «двері». І січень (у рос. мові — январь) був названий січнем (январем) тому, що у давніх римлян вважалося, що Янус начебто відчиняє двері в наступний новий рік. Януса так само називали великим воротарем, що охороняє всі входи й виходи, двері й ворота, а також мандрівників. Давні римляни вірили, що Янус володіє ключами від небесних воріт і всіх дверей на світі. На їхню думку, саме Янус був богом, що відчиняв двері життя для кожної новонародженої дитини. На початку кожного нового дня Януса молили, а під час святкування Нового року це були особливі молитви й жертвоприношення.

Янус завжди зображався з двома обличчями та з ключем у руці. Цікаво, що при цьому два його обличчя зазвичай зображувалися відверненими один від одного. Одне обличчя, старе і дряхле, дивилося в минуле й символізувало собою незворотність. Інше обличчя, молоде і життєствердне, дивилося в майбутнє з надією. На пальцях руки вказувалося число 300 (CCC), на пальцях лівої — 65 (LXV), що в сумі й становило 365 днів року.

Давні римляни були праві, вважаючи, що хтось, хто вгорі, відчиняє для них двері в новий рік. Адже життя людини не підвладне їй. Як сказав колись пророк Єремія, «не в волі людини дороги її, не в силі людини, коли вона ходить, кермувати своїм кроком» (Єрем.10:23). Давні римляни правильно розуміли, що ключ від майбутнього знаходиться не в руках людини, і вони правильно чинили, коли просили благословень згори. Давні римляни були праві багато в чому, але були неправі в головному. Вони помилялися в тому, Хто дійсно подає всяке благословення кожній людині і який саме Бог по-справжньому відчиняє двері нових можливостей. У Слові Божому ми читаємо, як одного разу Ісус сказав такі слова: «Я — двері! Якщо хто Мною ввійде, то буде спасений; він увійде і вийде, і знайде пасовисько» (Івана 10:9).

Часто під час Свого земного служіння Господь Ісус Христос використовував як ілюстрації прості пред-

мети побуту. Наповнюючи звичні предмети побуту новим змістом, Ісус у такий спосіб направляв погляд Своїх слухачів над обрієм щоденності й повсякденної суєти, Він спрямовував погляд Своїх слухачів до обітованих Небес!

Просто спробуйте згадати: як часто ми замислюємося про двері, через які проходимо? Адже зазвичай ми проходимо дверима машинально, не замислюючись. Двері для нас щось звичне, це те, чим ми користуємося щодня, особливо не замислюючись. Але пройти так само несвідомо крізь двері, з якими ототожнив себе Христос, не замислившись про Нього, неможливо. Ці двері — жива Особа, і, проходячи цими дверима, стикаючись із Вічним Богом, живою Особою, неможливо не здобути нові сунки і не переосмислити своє життя. І кожному з нас треба знову й знову замислюватися про те, як ми вступаємо в майбутнє, що ми хочемо знайти в Новому році.

Якими дверима ми входимо в Новий рік? Це двері, які відчиняє нам Христос? Чи це двері, які відчиняє нам, говорячи образно, бог Янус? Давні римляни вважали, що Янус є воротарем усіх дверей на світі. Слово Боже говорить нам, що Христос не називав Себе будь-якими дверима, у Євангелії від Івана наведені наступні слова Ісуса про Самого Себе: «Я — двері для овець» (Івана 10:7). Образ вівці на Давньому Сході був пов'язаний з лагідністю й смиренністю. На відміну від античного бога Януса, який мав ключі від усіх дверей, Біблія не змальовує нам Христа як Бога, що стоїть біля кожних дверей. Христос називає Себе дверима тільки овечого загону. Ісус ніколи не називав Себе дверима вовчого лігвища. Христос не охороняє житло зграї хижаків, що жадає роздерти здобич. Христос не стоїть біля дверей, де панує зло й усякі безчинства. І якщо ми ввійдемо в Новий рік подібними дверима, то ввійдемо в майбутнє без Христа, і тому наше сьогодення буде проходити так само без Спасителя.

Ісус каже: «Я — двері для овець», а трохи пізніше Він додає: «Я — Пастир добрий!» (Івана 10:11). У давнину, коли всі вівці заходили до загону, пастух лягав перед дверима, тим самим немов стаючи сам дверима, щоб охороняти від будь-якої небезпеки, ризикуючи своїм власним життям. Захоплюючись нашим Господом, цар Давид оспівував Його як доброго Пастира в псалмах наступними словами: «Господь то мій Пастир, тому в недостатку не буду, — на пасовиськах зелених оселить мене,

на тиху воду мене запровадить! Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості. Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені...» (Псал. 22:1-4). Сам Христос відзначав наступний критерій доброго Пастира: «Пастир добрий кладе Свою душу за овець» (Івана 10:11).

Усе життя Ісуса Христа пронизане любов'ю до Свого Небесного Отця й любов'ю до людини! Його служіння людям сповнене жалем і співчутливою турботою про наші потреби. Христос бажає дати нам усе найкраще, якщо тільки ми довіримося Йому. Давид писав про те, що Господь, як добрий Пастир, оселить його на «пасовиськах зелених». Кажучи мовою пастухів, пасовисько, або пасовище, — це найбажаніше місце для вівці, для лагідної тварини, що не хоче бути хижаком і продовжувати своє життя за рахунок смерті іншого. І для нас пасовисько — це небесний спокій, спокій вічного блаженства. Христос помер заради того, щоб ми могли одержати вічне щасливе життя. Христос каже: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб над міру мали» (Івана 10:10).

Ми можемо в життя входити різними дверима, які відчиняє перед нами бог Янус. Але тільки Христос може відчинити перед нами двері, що ведуть до істинного щастя, спокою й миру в усіх сферах нашого життя. У Слові Божому сказано: «Так каже Святий, Істинний, що має ключ Давида, Який відчиняє, — і ніхто не зачинить, і зачинає — і ніхто не відчинить. Я знаю твої діла. Ось Я перед тобою відчинив двері, і їх ніхто не може зачинити» (Об'явл. 3:7,8). Своєю хресною смертю і клопотанням за нас, грішних людей, Христос відчиняє перед нами двері у світле майбутнє, до якого із сталістю, але без успіху прагне людство. І тепер тільки від нашого вибору залежить, чи будемо ми в тій вічності, про яку каже Ісус, чи ні. Якими дверима ми входимо в цей Новий рік? Це двері, що перед нами відчиняє Господь Ісус, чи це одні з дверей, що відчинив язичницький бог Янус?

Ісус урочисто проголошує: «Я прийду незабаром. Тримай, що ти маєш, щоб твого вінця ніхто не забрав. Переможець зроблю Я стовпом у храмі Бога Мого, і він вже не вийде назовні, і на нім напишу ім'я Бога Мого й ім'я міста Бога Мого, Єрусалиму Нового, що з неба сходить від Бога Мого, та нове ім'я Своє» (Об'явл. 3:11, 12).

І нехай Дверима в цей Новий рік і в кожний новий день стане наш Господь і Спаситель, Ісус Христос!

Слава Богу

Слава Богу, слава Богу,
С Новым годом,
с новым счастьем,
Пусть обходит вас ненастье,
Долго радостно прожить,
Божией тропой ходить.
Пусть Господь благословляет,
Веру крепкой сохраняет
Ведь Христос опять придет,
Нас восхитит, заберет
В Божий град Иерусалим,
Где пребудем вечно с Ним.
Будем искренно молиться,
Иисуса прославлять,
И пришествия Христова
С твердой верой будем ждать.

■ София Валевиц

ПРОСИТЬ ПРО МУДРІСТЬ І СИЛУ

«Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя, душа моя спрагнена Бога, Бога Живого!»
(Псал. 41:2, 3).

Учні, котрі в день П'ятидесятниці отримали силу згори, не були звільнені від подальших спокус і випробувань. Під час свідчень про Істину і праведність вони зазнавали постійних нападів з боку ворога всякої правди, котрий намагався позбавити їх християнського життя. Вони докладали всіх Богом даних сил для досягнення зростання в Ісусі Христі. Вони щодня молилися про новий дар благодаті, щоб ще більше наблизитися до досконалості. Під дією Святого Духа навіть найслабші віруючі навчилися вдосконалювати дані їм здібності, освячуючи, очищаючи й облагороджуючи свої характери. Підкорившись перетворювальному впливу Святого Духа, вони отримали повноту Божества і набули Божественної подоби.

З плином часу прощальна обітниця Христа про те, що Він пошле Святого Духа як Свого Представника, не зазнала зміна. Вважають, що багатства Божої благодаті не ллються з Неба на людей, тому що Бог стримує їх. Але сьогодні ця обітниця не виконується повною мірою, бо люди не цінують її належним чином. Якби всі сьогодні бажали, то сповнилися б Духом. Там, де приділяють мало уваги присутності Святого Духа, панують духовна посуха, темрява, деградація і смерть. Усюди, де в центрі уваги ставлять другорядні питання, помітний брак Божественної сили, яка приносить із собою й усі інші благословення. А ця сила необхідна для зростання та процвітання Церкви.

Християнські служителі мають збиратися разом, просити особливої допомоги та небесної мудрості, щоб уміти планувати й успішно виконувати свою роботу. Особливим чином вони повинні молитися про те, аби Бог хрестив Святим Духом Своїх вибраних посланців на місіонерських полях. Присутність Духа в роботі Божих працівників надасть проповіді Істини такої сили, котрої не можуть дати всі почесті і слава цього світу (Дії апостолів, с. 49-51).

Кроссворд

Ответы на кроссворд в №12 2010года

По горизонтали:	По вертикали
5 Александрии — Деян. 18:24	1 Елиав — 1 Цар. 16:6
8 Гевал — Втор. 27:13	2 Астинь — Есф. 1:9
9 Гомер — Быт. 10:2	3 Анания — Деян. 9:10
10 Енаим — Быт. 38:14	4 Гихон — Быт. 2:13
13 Епенет — Рим. 16:5	6 Мессопотамию — Быт. 24:10
14 Евнике — 2 Тим. 1:5	7 Великолепие — Иова 26:13
15 Атароф — Числ. 32:34	11 Герои — Зах. 10:5
16 Филипп — Иоан. 1:48	12 Авдий — 3 Цар. 18:7
20 Валла — Быт. 30:3	17 Каиафа — Иоан. 11:49
22 Димас — 2 Тим. 4:10	18 Елкана — 1 Цар. 1:8
23 Салим — Евр. 7:1	19 Мария — Луки 1:30
24 Сирофиникия — Марка 7:26	21 Лахис — Ис. Нав. 10:32

Мудреці

■ **Нині багато людей, читаючи і вивчаючи Біблію, запитують, ким же насправді були ці люди: мудрецами зі сходу, царями чи містичними чарівниками? Нам добре відомо, що Біблія засуджує астрологію як один з різновидів окультизму. Однак з Матв. 2:2 мудреці дізнаються про народження Ісуса Христа у Вифлеємі завдяки появі на небі зірки. Чи є цьому пояснення? Для цього звернімося до історичних фактів.**

Слово «Вифлеєм» (на івриті «Бейт-Лехем») — «дім хліба». Юдейське «місто Давида» розташоване в мальовничому місці, на 726м вище від рівня моря. Звідси відкривається чудовий вид на навколишній ландшафт. Вифлеєм оточений садами і хлібними полями, його пагорби обсажені виноградом, сикоморами і мигдальними деревами. Завдяки цьому місто спочатку називалося Єфрафа, тобто родючий. Вифлеєм розташований на відстані приблизно в 9 км на південь від Єрусалима.

Судячи з археологічних даних, аж до візантійського часу Вифлеєм був невеликим неукріпленим селищем. Однак у Старому Завіті він відіграв важливу роль:

- по-перше, як місце, поблизу якого знаходиться гробниця Рахілі (Бут. 35: 19);
- по-друге, як місце, звідки був родом цар Давид (1 Цар.16).

На думку деяких дослідників, пророцтво Мих.5:1 про те, що з Вифлеєма вийде «владика Ізраїлю», вказує на походження царя Давида, однак це пророцтво свідчить не про минуле, а про майбутнє, — про Прихід Месії-Царя. На пророцтво Міхея посилається апостол Матвій, що розповідає про народження Христа у Вифлеємі (Матв. 2:1-6). З іншого ж боку (згідно з Євангелієм від Івана) — юдеї. Вони заперечували месіанство Ісуса якраз на тій підставі, що Ісус, на їхню думку, не з Вифлеєма (Івана 7:41,42). Але й апостол Лука також стверджує, як і Матвій, що Ісус народився саме у Вифлеємі (Луки 2:4).

На початку IV століття н.е. за наказом імператора Костянтина I Великого над печерою поблизу Вифлеєма, де, за переказами, народився Христос, був побудований храм. Він був зруйнований під час повстання в 529 році. Сучасна базиліка була побудована в середині VI ст. за наказом імператора Юстиніана I. Це єдиний візантійський храм в Палестині, що дійшов до нас незруйнованим. Переказ свідчить, що перси, які завоювали Палестину на початку VII ст., не чіпали базиліку лише тому, що побачили над її входом зображення волхвів у перському одязі. Між 1165 і 1169 роками храм був відреставрований хрестоносцями.

Мудреці зі сходу були філософами. Вони належали до великого і впливового класу суспільства, який складали люди шляхетного роду; вони володіли значною частиною багатства і знання, які належали їхній нації. Серед них були й такі, котрі обдурювали людей, користуючись їхньою довірою, але були й праведники, що вивчали прояви Божого Провидіння і користувалися пошаною за чесність і мудрість. Саме до цієї категорії й на-

лежали мудреці, котрі відвідали Ісуса. Світло Боже завжди сяяло серед темряви язичництва. Коли мудреці вивчали всіяне зорями небо і намагалися збагнути таємницю їхніх орбіт, вони бачили славу Творця. У пошуках знань ці люди звернулися до єврейських Писань. В їхньому рідному краї пророчі сувої зберігали як великий скарб, що провіщав Прихід Небесного Учителя.

Мудреці зауважили таємниче світло на небі саме тієї ночі, коли слава Божа виявила себе на Вифлеємських пагорбах. Як тільки світло зникло, на небі з'явилася яскрава зірка, котра не згасала. На диво, вона виявилася рухомою зіркою, або планетою, і це явище викликало жваву зацікавленість. Нова зірка була групою сяючих ангелів, котрі перебували далеко від Землі, хоч мудреці не знали цього. І все ж вони були переконані, що зоря має для них особливе значення. Вони почали радіти зі зреями й філософами, досліджувати стародавні сувої Писань. Пророцтво Валаама провіщало: «Сходить зоря від Якова і піднімається берло з Ізраїлю». Невже ця дивна зірка була провісницею Обітованого? Мудреці з радістю прийняли послане їм світло небесної Істини, і тепер воно засіяло для них ще яскравіше. Уві сні вони отримали настанову вирушити на пошуки новонародженого Царя.

Країни Сходу у ті часи були багатими на коштовні речі, тому мудреці вирушили в дорогу не з порожніми руками. За звичаєм, князям та іншим вельможним особам приносили дарунки на знак пошани. Це означало, що найбагатші дари того краю мали стати приношенням для Того, у Кому благословляться всі народи Землі.

Щоб постійно бачити перед собою зірку, їм довелося подорожувати вночі. Але ці мужі даремно не витрачали часу, а повторювали пророцтва і перекази про Того, Кого вони шукали. На кожній зупинці для відпочинку мудреці знову і знову переглядали стародавні книги. Вони все більше переконувалися, що перебувають під Божественним керівництвом. Окрім провідної зірки як видимого дороговказу, вони «відчували і внутрішній спонування Святого Духа, Який впливав на їхні серця, надихаючи їх надією. Хоч і довга, подорож була для них щасливою.

Коли вони прийшли до Ізраїльського краю і вже спустилися з Оливної гори, то побачили Єрусалим, а зірка, що проводжала їх під час цієї втомливої подорожі, раптом зупинилася над храмом. Через короткий час вона зовсім зникла. Мудреці з нетерпінням рушили вперед, сподіваючись почути з уст кожного мешканця сто-

личного міста радісну новину про народження Месії. Та даремними були всі їхні розпитування. Увійшовши у святе місто, вони попрямували до храму. Але, на свій подив, не знайшли нікого, хто знав би щось про новонародженого Царя. Більше того, їхні розпитування викликали в мешканців не радість, а навпаки — здивування, страх, а іноді й презирство.

Звістка про прибуття мудреців швидко облетіла весь Єрусалим. Незвичайна мета їхнього прибуття викликала хвилювання в народі, і це дійшло до царя Ірода. Підступного едомлянина стривожила думка про появу можливого суперника. Численні вбивства заплямували його сходження на престол. Народ ненавидів царя-чужинця. Єдиним захистом Ірода був прихильний до нього Рим. Але було видно, що Цей новий Цар претендував на більше: Він народився Ізраїльтянином, щоб царювати.

Ірод покликав до себе мудреців. Бура гніву і страху лютувала в його серці, але, зберігаючи зовнішній спокій, він прийняв чужинців досить люб'язно. Він розпитав їх про час появи зорі, вдаючи, що нібито з радістю вітає вістку про народження Христа, і звелів своїм гостям: «Ідіть і докладно розвідайте про Дитя; коли ж знайдете, сповістіть мене, щоб і я пішов та поклонився Йому». З цими словами він відпустив їх, аби вони могли продовжити свою подорож до Вифлеєма.

Єрусалимські священики і книжники не були настільки необізнаними про народження Христа, як вони це вдавали. Звістка про відвідини пастухів ангелами дійшла до Єрусалима, але рабини повелися так, ніби вона не гідна їхньої уваги. Вони самі могли б знайти Ісуса і привести мудреців на місце Його народження, однак саме чужоземці звернули їхню увагу на народження Месії.

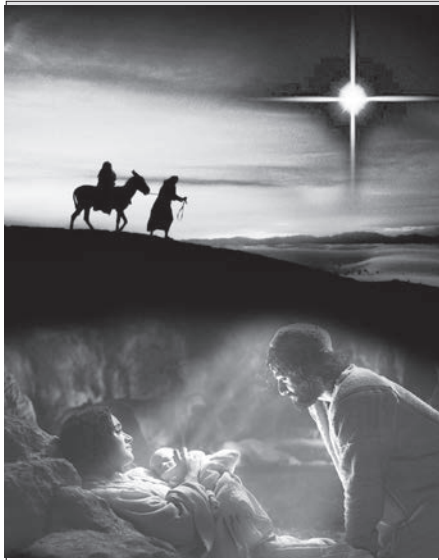
«Де Цар юдейський, що народився? — питали вони. — Бо ми побачили Його зорю на сході і прийшли поклонитися Йому».

Мудреці пішли з Єрусалима самі. Коли вони виходили за ворота міста, нічні сутінки густішали, та, на превелику радість, вони знову побачили зорю, котра й привела їх до Вифлеєма. На відміну від пастухів, їм нічого не було відомо про скромне становище Ісуса. Здійснивши довгу подорож, вони були розчаровані байдужістю юдейських начальників і залишили Єрусалим зі значно меншою впевненістю, ніж тоді, коли входили до нього. У Вифлеємі вони також не побачили царської варті для охорони новонародженого Царя. Там не було і знатних мужів світу. Як відомо, першою колискою Ісуса стали ясла. Його

■ Олег Ольховенко,
доктор богослов'я РКЦ, Київ

Що говорить нам Біблія про

Різдво Христове?

«Коли ж народився Ісус у Вифлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу, і питали: Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю його, і прибули поклонитись йому» (Матв. 2:1, 2).
Мільйони людей — протестанти й католики, православні й реформатори — готуються до святкування Різдва Господа нашого Ісуса Христа. Воно традиційно згадується багатьма християнськими конфесіями та деномінаціями 25 грудня або 7 січня.

єдиними охоронцями були батьки, неосвічені селяни. Невже це Той, про Кого написано, що «відновить потомство Якова... приведе назад тих, які спаслися з-поміж Ізраїля...»; чи можна Його вважати Тим, Хто буде «світлом народів, щоб спасіння дійшло до кінців світу»?

«І увійшовши в дім, побачили Дитя з Його матір'ю Марією. Впавши на коліна, вони поклонились Йому». Під скромною зовнішністю Ісуса мудреці все ж змогли розпізнати Божество. Вони віддали Йому свої серця як Спасителю, а опісля й свої дари: «золото, ладан та миро». Ось якою була їхня віра! Про мудреців зі Сходу можна сказати, як і про римського сотника: «Ні в кого в Ізраїлі не знайшов Я стільки віри». Мудреці нічого не підозрювали про намір Ірода щодо Ісуса. Після того, як мета їхньої подорожі була досягнута, вони готувалися вирушити до Єрусалима, бажаючи повідомити Ірода про свій успіх. Але уві сні вони отримали Божественну вказівку: не мати з ним жодних стосунків. Таким чином, обминаючи Єрусалим, мудреці іншою дорогою повернулися на батьківщину.

Так само і Йосип отримав попередження втекти до Єгипту разом з Марією і Немовлям. Ангел сказав Йому: «Будь там, доки я тобі не скажу, бо Ірод буде розшукувати Дитя, щоб убити Його». Йосип негайно підкорився і для більшої безпеки вирушив у дорогу вночі.

Мудреці одними з перших вітали Викупителя. Вони першими принесли свої дари і поклали їх до Його ніг. Як же чудово вони використали перевагу служіння! Бог з радістю приймає дари люблячого серця, і вони стають найдієвішим засобом у служінні Йому. Якщо ми віддали наші серця Ісусові, то також принесемо Йому свої дари. Золото, срібло, найцінніші земні скарби — наші розумові та духовні багатства — будуть з доброї волі посвячені Тому, Хто полюбив нас і віддав Себе за нас.

Так був прийнятий Спаситель, коли Він прийшов на Землю. Часом здавалося, що ніде немає спокійного і безпечного місця для Немовляти-Спасителя. Бог не міг повністю довірити Свого улюбленого Сина людям, навіть коли Він здійснював їхнє спасіння. Тому було доручено ангелам служити Ісусу й охороняти Його, аж поки Він не завершить Свою місію на Землі й не помре від рук тих, кого Він прийшов спасти.

Ісус народився в невеликому місті Вифлеємі. У цей час пастухи жили в полі й несли нічну варту біля своїх стад. У Біблії немає вказівок точної дати народження Ісуса. Про це не сказали й апостоли, але вони досить повно описали всі події, пов'язані з Різдвом Месії.

«Ми...прибули поклонитися Йому» (Матв. 2:2). Можна сказати, що всі вірні діти Божі духовно мобілізувалися та опустилися на коліна, щоб пережити цю знаменну подію, споглядаючи мудреців як на зразок тих, хто шукає Христа. Але що означає «вклонитися»? Можливо, слід розуміти це як щось застаріле, що втратило значення для сучасної людини? Зовсім ні! Одна відома молитва, яку багато віруючих читають зранку і ввечері, починається саме цими словами: «Поклоняюся Тобі, Боже мій, люблю Тебе всім серцем...» Щодня, на світанку і перед заходом сонця, віруюча людина стверджує своє «поклоніння», тобто вона підтверджує присутність Бога, Творця й Господа Всесвіту. І це підтвердження наповнене подякою, яка йде з глибини людського серця, бо, лише поклоняючись Богові й люблячи Його більше за все земне, людина може повністю реалізувати себе і свій духовний внутрішній світ. Ми дякуємо в наших молитвах Отцеві нашому Небесному за Його дар, посланий згори, дякуємо за Народженого Спасителя — Господа — і поклоняємося Йому з подякою.

Витоки святкування Різдва йдуть від стародавніх дохристиянських культів. Цими днями зимового сонцестояння на Стародавньому Сході й у язичницькій Римській імперії святкувався день народження(встановлений імператором Авреліаном в 275 р.) «непереможного бога Сонця» — іранського бога Митри. Щоб протистояти язичницькому Риму, замість свята бога Сонця (25 грудня) Римська Церква і ввела Різдво Христове. Дуже промовистим є і той історичний факт, що в перші три століття християни взагалі не мали як такого окремого «свята Різдва, а відзначали традиційно лише Теофанія» (Богоявлення, 6 січня) — появу світової Спасителя.

Деякі західні християнські церкви ще якийсь час відрізняли дні Різдва від Богоявлення, проте поступово його святкування стало поширюватися і в інших регіонах Римської імперії. Крім того, воно підкреслювало Божественність Господа, оголошену на Нікейському соборі. Приблизно 360 р. його вже святкували християнські громади в Північно-Західній Африці, з 380 р. — в Іспанії і в кінці IV ст. — в Північній Італії (про що свідчить запис Сарагонського

Синоду в 380 р.). А в Галлії та на Сході воно стало відомим лише в кінці V століття.

Такі найважливіші наслідки спричинило прийняття в християнському богослужбовому житті в Римі рішення, яке фіксувало дату народження Ісуса Христа — 25 грудня, на протиположному язичницькому святу зимового сонцестояння. Мабуть, це сталося під час єпископатства Юлія I (337-352 рр.).

З часом за прикладом західної Церкви поступово й східні церкви починають святкувати Різдво Христове (25 грудня). Св. Іван Златоуст встановив його в Антіохії (386 р.), де він виголосив промову в сані пресвітера Антіохійського, а дещо пізніше він увійшов у церковну традицію Александрії та Єрусалима. З бесід Івана Златоуста ми дізнаємося не тільки про те, що саме він ввів в Антіохії це свято за зразком Заходу, але і з якою поступовістю і обережністю робилося це нововведення. Єпископ Єрусалимський Ювеналій писав папі Римському Юлію і скаржився на незручність святкування Різдва Христового і Хрещення Ісуса Христа в один день: «Не можна йти в один час до Вифлеєма й на Йордан» — і просив дослідити і визначити день Різдва Христового. Надалі папа Римський Василь Великий доручив Григорію Богослову встановити на Константинопольському соборі цю дату. Іван Златоуст на це теж дав свою згоду. З Кіпру був покликаний Єпіфаній, щоб як вроджений єврей на підставі Святого Письма затвердити цей день. Ранньохристиянській Церкві були невідомі день і місяць народження Ісуса Христа. За словами Климента Александрійського (III ст.), одні припускали, що це сталося 20 травня, інші — 10 січня або 6 січня. За іншими свідченнями II — III століть, Різдво Христове приурочується до 25 або 28 березня. Але вже в IV столітті Церква прийшла до однозначного рішення в цьому питанні (саме на користь 25 грудня!) на підставі таких міркувань: місяць і день смерті Господа відомі точно зі Святого Письма, а здавна поширене було переконання, що Ісус Христос повинен був перебувати на Землі повне число років як досконале число. Звідси й випливав висновок, що Він був зачатий того ж дня, якого був і розп'ятий, тобто на єврейську Пасху, яка в той історичний рік припала на 25 березня. Відраховуючи звідси дев'ять місяців, отримаємо дату Різдва Христового — 25 грудня. Ії приймає вже папа Римський Іполит (III ст.) і «захищають» св. Іван Златоуст і св. Августин. Але встановлення цієї дати сприяло появі і наступних хронологічних дат і церковних свят.

За прикладом західних єпископств східні отці церкви — Григорій Ніський і Григорій Назіанський — прийняли у своїх єпархіях також дату 25 грудня, але при цьому в інших східних єпархіях датою святкування залишалося 6 січня.

Новий обрядовий вигляд і значущість свята Різдва з'являється із нововведенням св. Франциском Ассізьким. Він був відомий своєю любов'ю до всього творіння Божого. І ця його специфічна християнська риса духовності поклала початок виникненню у 1123 р. так званих вертепів — скульптурних зображень біблійного сюжету Різдва Ісуса Христа.

Характерним елементом (пізнього) свята Різдва є звичай встановлювати в будинках прикрашені дерева ялини. Ця традиція зародилася в німецьких народів, в обрядовості яких ялина — вічнозелена рослина — була символом життя й родючості.

У північних країнах різдвяні свята асоціюються зі святами Діда Мороза, який був ототожнений зі святом Миколаєм Мир Лікійським (єпископом міста Мир).

Слушай, вся Земля

Слушай, вся Земля,
Внимая хору ангельских певцов!
Мир надземный оглашая,
Льется песнь к нам с облаков:
«Люди все, восторжествуйте
И в восторге возликуйте!
Искупитель вам рожден,
Иисусом наречен.

■ А. Н.

МУДРІ ДУМКИ

• Найтемніша година ночі — перед світанком.

• Все твориво світу свідчить про свого Творця.

• Коли один голодний вказує другому, де є хліб, — це благовістя.

• Хто завжди боїться Бога, той ніколи не боїться людей.

• Справжня радість не приходить без послуху Богові.

МОЛИТВА ІЗ
ШАНОБЛИВІСТЮ

«Він же промовив до них: Коли молитесь, говоріть: Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє»

(Луки 11:2).

Святити Ім'я Господнє — значить говорити про Бога з благоговінням, бо «святе та грізне Його Імення» (Псал. 110:9). У жодному випадку не промовляйте Ім'я Бога надаремно та не закликайте Його легковажно. Молячись, ми приходимо до Всевишнього, тому повинні стати перед Ним із благоговінням. Ангели закривають свої обличчя в Його присутності. Херувими та святі світлі серафими наближаються до Його престолу з урочистою шанобливістю. Хіба не з більшою пошаною і благоговінням повинні приходити до Господа, свого Творця, і грішні людські істоти?

Проте святити Ім'я Господнє означає не тільки це. Ми, подібно до юдеїв за часів Христа, можемо зовні виявляти велику пошану до Бога, але водночас постійно ганьбити Його Ім'я. Ім'я Господнє — «Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і многомилостивий та правдивий... що вибачає провину й переступ та гріх» (Вих. 34:6,7). Ім'я отримує кожен послідовник Христа. Це — спадщина Божих дітей. Коли велике лихо спіткало Ізраїль, пророк Єремія молився: «Імення ж Твої на нас кличеться, не залишай нас!» (Єрем. 14:9).

Це Ім'я святять небесні ангели і мешканці безгрішних світів. Якщо ж ви молитесь: «Нехай святиться Ім'я Твоє», то цим просите, щоб воно святилося в цьому світі й у вашому житті. Перед ангелами і людьми Бог визнав нас Своїми дітьми; молись ж про те, щоб через вас не знеславалося «те добре ім'я, що ви ним називаєтесь» (Якова 2:7). Бог посилає вас у світ Своїми представниками. Кожним вчинком свого життя ви повинні відкривати святість Божого Імені. Передусім ви маєте виробити в собі Його характер. Ви не можете святити Його Ім'я, якщо власним життям і характером не відкриєте світові Його характер і життя. А це можливо лише тоді, коли ми приймемо благодать і праведність Христа.

Прозріння

Я без Тебе не знала б любові,
Що ніколи не перестає.
Лиш в молитві, як в щирій розмові,
Я відкрила враз щастя своє.

Я без Тебе не мала б надії,
Що єство моє животворить,
І розтанули б враз мої мрії,
Бо мені не було б сенсу жить.

Навіть віра, як квітка тендітна,
Без любові зів'яла б умиць.
Лиш з Тобою життя моє квітне
І співає, як неба блакить.

Я з Тобою, як пташка, літаю,
Не страшні мені простір і вись.
Я тепер навіть не уявляю,
Як жила я без Тебе колись.

Дивне світло з Небес від Престолу
Сяє завжди для мене в пітьмі.
Я воскресла — і встала з шеолу,
Бо ввійшов ти у серце мені.

Цю блаженну подію прозріння
Я пригадую знову і знов,
І радію, що є воскресіння,
Що є віра, надія, любов!

■ Людмила Паламарюк
м. Умань

Через газету „Вічний Скарб” читачі знайомляться з історією перекладів Святого Письма українською та російською мовами. І вони, мабуть, вже переконалися, що це надзвичайно цікаві й повчальні історії, часто з трагічними перипетіями.

Коротка історія перекладу

Біблії старослов'янською мовою

Історію перекладу Біблії слов'янською мовою навіть сьогодні не можна вважати повністю дослідженою. Без сумніву лише одне: переклад її зроблено з грецької на слов'янську мову в IX ст. братами Кирилом та Мефодієм. Але де й коли почався цей переклад? Для кого був зроблений перший переклад: для болгар чи моравців? Якою мовою було зроблено перший переклад: болгарською чи моравською? Чи не було перекладу ще до Кирила і Мефодія? Який зі шрифтів древніший: кирилиця чи глаголиця? Ці питання ще, як то кажуть, чекають свого дослідника. Але історія слов'янського перекладу в Україні та Росії більш доступна для її дослідників та читачів, бо більш сучасна.

Переклади Біблії в Україні мають свою специфіку, зумовлену тим, що тривали періоди своєї історії український народ не мав власної державності і відповідно українська мова (чи її церковнослов'янський варіант) не мала державного, офіційного статусу. І все ж, попри дуже несприятливі умови, українці раніше багатьох слов'янських народів одержали Святе Письмо рідною і зрозумілою на той час мовою. Звідки це знаємо?

Дуже цінне свідчення на цю тему подає нам біографічне «Житіє св. Кирила», де сказано, що Костянтин Філософ (чернець ім'я Кирило) відвідав у 60-ті роки IX століття Крим і побачив тут святе Євангеліє, написане „руськими письменами”. Зауважмо, що це відбулося близько 863 року — ще до впровадження слов'янського алфавіту, названого на честь св. Кирила кирилицею. Можливо, це була глаголиця?

Поява Святого Письма спочатку старослов'янською, або церковнослов'янською, мовою пов'язана з іменами християнських просвітителів IX ст. Кирилом і Мефодієм. Ця мова багато в чому штучна, бо створена як спільна мова для всіх слов'ян — з елементами, запозиченими з мов декількох народностей південних, західних і східних слов'ян, а також із грецької мови. Найбільше слів Кирило і Мефодій запозичили з давньоболгарської. Тепер ми розуміємо, чому ця мова на теренах України, Росії та Білорусі була важко зрозумілою.

Але, не зважаючи на це, тенденція переписування біблійних текстів у Київській Русі цією мовою розвивалася упродовж багатьох століть. Із кількох сотень таких рукописних біблійних кодексів з XI століття збереглося на сьогодні лише 13 пам'яток. Серед них найбільш відоме Остромирове Євангеліє 1056-1057 років. Воно написане в Новгороді дияконом Григорієм для новгородського князя Остромира.

До кінця XV століття в Україні, Росії та Білорусі не було повного перекладу Біблії ні на місцеві мови, ні на „універсальну” церковнослов'янську.

Однак із розвитком богослов'я і духовних шкіл потрібно було викладати вчення Старого Завіту як духовним, так і світським особам, які цікавилися цілісним Святим Письмом.

Вихованець Київської братської школи архієпископ Геннадій, знавець давньоєврейської і давньогрецької мов, здійснив у 1499 році рукописний переклад усіх канонічних книг Старого і Нового Завітів церковнослов'янською мовою. (Київська братська школа заснована в 1615 році, як один із перших загальноосвітніх і релігійних закладів у Східній Європі. У 1632 році до неї була приєднана школа при Києво-Печерській лаврі, заснована в 1631 році Петром Могилою при Троїцькому монастирі, яка давала освіту вищу, ніж у братських школах. Об'єднаний навчальний заклад отримав спочатку назву Києво-Братської колегії, потім Києво-Могилянської академії).

У другій половині XVI століття в Москві та Україні з'являється друкарство. Одними з перших були надруковані Іваном Федоровим у Москві «Апостол» і «Часослов» (1564 — 1565 р.), які були «визнані несправними, а типографія закрита. Диякони Іван Федоров та Петро Тимофєєв були звинувачені в ересі, і після гострого непорозуміння зі своїм начальством та священнослужителями втекли в південну Росію» (Енциклопедический словарь, т. 3А, 1891 г., «Библиейские переводы»). Дуже скоро Федоров прибув до Львова. Тут він видав слов'янську «Азбуку» та «Апостол» (1574 р), до складу якого входять книги: Дії апостолів та Послання апостолів. Українські видавці і друкарі після опублікування «Апостола», за участі І.Федорова, відразу ж узялися за набір і видання всієї Біблії — Старого і Нового Завітів. Завдяки підтримці іменитого мецената, волинського князя Костянтина Острозького, перша в Україні повна Біблія церковнослов'янською мовою побачила світ у 1581 році у волинському місті Острозі. Вихідним текстом для друку була рукописна «Геннадієва Біблія», 1499 року видання.

Якщо в XV — XVI ст. у Центральній Росії не було нагальної потреби в перекладі Біблії народною мовою, оскільки старослов'янська була зрозуміла, то в Південно — Західній Росії (тобто в Україні та Білорусі) ця мова піддалася впливу народної мови. Наприклад, у Луцькому Євангелії XIV ст. (зберігається в Рум'янцевському музеї в Москві) це дуже помітно. Потреба в перекладі Біблії народною мовою пояснюється тим, що населення цих територій було дуже слабо ознайомлене зі старослов'янською мовою. Першим західноруським перекладачем вважається доктор Франциск Скорина, із Полоцька, Білорусь. Вважають, що він перекладав Біблію сучасною білоруською мовою із латинської Вульгати, але корис-

тувався також грецькими та єврейськими текстами. Біблії він друкував у Празі (в Богемії, 1517 — 1519), а також у Вільно (Литва, 1525).

В 1556 — 1561 роках побачило світ рукописне Пересопницьке Євангеліє — шедевр каліграфії і мініатюрного живопису. Воно вважається в українському мовознавстві цілком українізованим біблійним текстом з мінімальною репрезентацією церковнослов'янської мови. (Пересопниця — старовинне місто X-XVI ст., на правому березі р. Стубли, притоки Горині, Рівненського району, Рівненської області. Рад. енци. сл., с. 998).

Згодом Острозька Біблія без змін була передрукована 1663 року в Москві, отримавши назву Московська Біблія. Викладачі Києво-Могилянської академії взяли уточнений текст Острозької Біблії за основу для Єлизаветинської Біблії (1751 р.), а потім Почаївської, виданої 1798 року в п'яти томах великого формату. Біблійний текст супроводжувався коментарями та примітками. Цей же переклад Біблії, але вже з ілюстраціями, був перевиданий у Перемишлі (Польща) 1859 року.

Усі ці видання були невеликого малотиражними і дорогими. Число примірників, випущених у світ, було недостатнім для задоволення потреб не тільки народу, а й духовенства. Їх дефіцит відчувався навіть у системі духовної освіти. Церковний історик XIX ст. П. В. Знаменський писав: „Замість слов'янської Біблії, яка була великою рідкістю, у семінаріях використовувалася більш доступна латинська Вульгата... У Казанській Академії на богословському факультеті була лише одна бібліотечна слов'янська Біблія”.

Таким чином, незрозумілість церковнослов'янської мови, очевидний дефіцит примірників при їх високій вартості, а також відсутність традиції домашнього читання — фактично обмежили використання церковнослов'янської Біблії рамками богослужіння.

Звідусіль лунали голоси: «Дайте Євангеліє, написане зрозумілою нам мовою!» Але церковна і світська влада імперії жорстоко протистояли спробам замінити штучну церковнослов'янську мову на етнічні російську, українську та білоруську, якими розмовляв простий люд та духовенство в буденному спілкуванні. Архаїка старослов'янської мови здавалася їм (унаслідок своєї малозрозумілості) більш духовною, містичною. Таким був їхній світогляд. Через це на цілих півтора століття богоугодний процес наближення Слова Божого до народів Російської імперії був загальмований.

Однак вітер змін у Європі досяг і наших територій. 3 ініціативи російського імператора Олександра І, при активній участі обер-прокурора Святішого Синоду князя Голіцина,

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Дорогий друже!

Вашим вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Заяви надсилайте
за адресою:

03071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді (рос. мовою);
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя (рос. мовою).
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

1814 року було засновано Російське Біблійне Товариство, яке розпочало переклад Біблії російською мовою. Вона вийшла у світ 1876 році під егідою Св. Синоду.

Перший повний переклад Біблії українською мовою П.Куліша вийшов друком 1903 р.

Дорогий читачу! Якщо в тебе є цей дорогий скарб — Слово Боже, то досліджуй його, бо через нього ти познайомишся зі своїм Спасителем Ісусом Христом, Який подарує вічне життя усім тим, хто полюбить Його. Познайомся також із тернистим шляхом, яким пройшла ця вічна Книга крізь тисячоліття найжорстокішої боротьби між добром і злом. Вона вічна, тому що вічний її Автор. Вона — джерело мудрості і добра, оскільки походить від Премудрого Бога. Сили, що протидіють Богові, завжди протистоять і Його Слово.

Упродовж християнської ери Біблію багаторазово забороняли державними указами, вважаючи її єретичним вченням стосовно панівної язичницької віри Римської імперії. Вона вважалася небезпечною книгою для простого люду в епоху Середньовіччя. Біблію висміювали деякі філософи епохи Просвітництва. Вона була затаврована різними ганебними епітетами в часи атеїзму. Величезні стоси цих священних книг багатства палили на вулицях різних міст і навіть столиць Європи. Рукописні й друковані примірники Біблії перетворювалися на попіл за наказом її можновладних противників.

Але, подібно до казкового птаха Фенікса, Слово Вічного Бога щоразу повставало з попелу, бо воно — безсмертне, як Безсмертний його Автор. Усі вищезгадані спроби, подібно до молота, свого часу били по Біблії — «Ковадлу». Який же результат? Сьогодні Біблія — найбільш друкована, найбільш поширена книга у світі, яку найбільше читають!

Я мимо кузницы, раздумывая, шел
И слышал наковальни вечный перезвон;
Туда я заглянул, и на полу увидел
Большую грудку молотов разбитых.

Спросил я кузнеца: «А сколько наковален
Разбили вы, чтоб сплющить грудку эту?»
«Одна стоит! — мне так кузнец ответил, —
Страдают молоты, хоть бьют по наковальне».

Так Слово Божье бьют, как наковальню,
Удары скептиков и молоты безбожья,
Но невредима Накowальня Божья,
Хоть многих молотов давно уж нет.

Богдан Стасюк

Стаття підготовлена на базі книжки Миколи Жукалюка та Дмитра Степовика «Коротка історія перекладів Біблії українською мовою», Енциклопедический словарь, т. 3А, 1891г.

Ось і закінчився рік. Попереду зимові свята і вихідні. Час відпочинку і розваг. Що таке відпочинок особисто для вас? Зміна діяльності? Гірськолижний курорт? Розслаблення на пляжі під сонечком? Яким повинен бути відпочинок і для чого він створений? Спробуймо дізнатися.

Інтерв'ю

1. Дайте своє визначення слову «відпочинок»

Відпочинок — це період, коли людина займається улюбленою справою, яка в той же час не приносить надмірного психологічного та фізичного навантаження. Ну, і, звичайно ж, сон.

2. Як Ви вважаєте, навіщо людині відпочивати?

Ну, по-перше, це фізіологічна потреба, тому що наш організм має певний біоритм. Щоб відновити фізичні сили, потрібен час, коли мозок і м'язи відпочивають. З іншого боку, існує психологічний аспект відпочинку. Коли людина працює, активно задіюються її розумові здібності: вона міркує, зважає, аналізує, прораховує. І якщо людина не відпочиває, то, крім фізичної втоми, накопичується психологічна. Є ще й третій аспект відпочинку — духовний. Людина не зможе налаштувати себе на якесь спілкування з Богом, якщо не відкладе всіх своїх справ, не виділить для цього час. Інакше вона ніколи не зможе мати хороший духовний стрижень. Це також свого роду відпочинок від справ.

3. Як часто, на Вашу думку, можна відпочивати?

У житті, практично, це відбувається так: ми відпочиваємо кожен день, якийсь окремий проміжок часу, відпочиваємо один день на тиждень і 1-2 рази на рік — це те, що ми називаємо відпусткою. Подібну систему практикують, напевно, вже протягом всієї історії людства. Час довів, що така система є кращою, коли це стосується балансу між відпочинком і роботою.

4. Що Біблія говорить про відпочинок?

Коли ми читаємо з вами книгу Буття, І розділ, то дізнаємося, що відразу ж після творення, Бог дав людині таке завдання — «Володіти і володарювати». Це означає дбати або доглядати. Але разом з тим ми бачимо, що Бог турбується не тільки про роботу. Якби у відпочинку не було потреби, то, напевно, на Землі 24 години тривав би день. Але те, що Бог поділяє добу на день і ніч, вже є першим доказом того, що, за задумом Божим, ми потребуємо відпочинку. Ну, і друге — це те, що записано в 4-й Заповіді Закону Божого про сьомий день відпочинку. Там чітко сказано: «Шість днів працюю і роби всякі справи твої, — і далі Господь підкреслює, — не роби в той день ніякої справи...» Це означає: ні психологічної, ні розумової, ні фізичної діяльності. Тобто відкласти всі свої земні справи, які виконуємо серед тижня.

5. Чому відпочинок потрапив до списку восьми принципів здоров'я, визнаних у всьому світі? Невже він такий важливий?

Є цікаві історичні факти. Під час Французької революції у 18 столітті вирішили змінити семиденний робочий тиждень на 10-денний для того, щоб стерти з пам'яті все, що якимось чином пов'язане з релігією і Біблією. І майже через рік ця система була знову змінена на попередню.

Тому що, виявляється, людина не може витримати подібний темп життя. А це означає, що вісім принципів здоров'я не просто вигадані людиною, а це саме те, що закрив у нас Господь. І якщо видалити «відпочинок», то розвалиться вся система. Наш організм — як механізм. Він просто починає дуже швидко зношуватися, і замість виділених 70-80 років людина може зійти в могилу вже через кілька років, не відпочиваючи взагалі.

6. Навіщо нам потрібна відпустка? Хіба не достатньо суботнього відпочинку?

Взагалі для фізичного оновлення життєздатності організму достатньо і звичайної суботи. Саме таким чином була побудована система біологічного ритму людського життя. Втім, відпустка належить швидше до розряду психологічного розвантаження. Нерідко так буває. Ми приїжджаємо з відпустки і говоримо: хоч би ще кілька днів відпочити. Відпустка може бути фізично настільки виснажливою (екскурсії, походи, перельоти)! Це психологічне розвантаження, коли ми можемо змістити свою точку зору на інше середовище, оточення, предмети. Це те, що відволікає наш розум на інші об'єкти і народжує спогади. А спогади справляють якісь враження. Якщо це відпустка — позитивні враження, і ці враження здатні досить тривалий період на психологічному рівні підтримувати наш емоційний стан. Позитивний емоційний стан. Кожен раз, коли ми зустрічаємося з друзями, починаємо згадувати, де ми були, показуємо фотографії, розповідаємо, що ми бачили. У цей момент ми знову переживаємо усі ті відчуття, всі психологічні нюанси, а це, відповідно, підтримує наш життєвий тонус.

■ Олена Козленко

Керівник молодіжного руху, пастор Роман Циганюк

7. Які благословення ми отримуємо від суботнього відпочинку?

Здається, що саме те, що сьогодні мають люди, які дотримуються 4-ї Заповіді, — унікальне. Тому що, крім згаданого вище фізичного відпочинку, людина отримує насолоду психологічного та духовного відпочинку. Один важливий елемент — це час, який діти можуть провести разом з батьками, чоловіки разом з дружинами, і навпаки. Бог відділив цей час не тільки для того, щоб людина «проспала» цілий день. Це день для відпочинку. День, коли ми можемо проаналізувати наші стосунки, наше життя, цінності, які ми маємо. Тобто, якщо правильно використовувати цей час, він змінює життя людини докорінно, і це стає великим благословенням.

8. Чи відрізняються наша сьогоднішня праця і відпочинок від праці й відпочинку до гріхопадіння?

Звичайно, тому що до гріхопадіння людина, наймовірніше, не мала потреби у фізичному відпочинку. Організм людини не виснажувався, тому що не було тяжкої праці. Коли ми читаємо з вами книгу Буття, у 3-му розділі говориться: «...в поті чола». Тобто муки, праця, фізичні страждання приходять до людини вже після гріхопадіння.

Сьогодні, коли ми говоримо про відпочинок, у першу чергу йдеться про фізичний відпочинок.

9. Чи може людина жити без відпочинку? Чому?

Цікаво, що деякі люди кажуть, ніби зовсім не відпочивають. У відпустку не їздили роками, вільного дня серед тижня не мають. Не можна сказати, що людина живе зовсім без відпочинку. Бо коли людина не спить, не відпочиває, вже за кілька днів у неї просто з'являтимуться галюцинації і т.д. Відпочинок все одно є, просто він мінімальний.

10. Яку роль відіграють у вашому житті відпочинок і праця?

Колись за радянських часів люди говорили: «Праця зробила з мавпи людину». Певною мірою вони мали рацію. Бо коли людина не має роботи, вона починає шукати, яким чином реалізувати або виплеснути ту енергію, яку має. На жаль, частіше за все вона пускає сили на азартні ігри, ризиковані справи, які підвищують рівень адреналіну і приносять людині сумнівне задоволення. Краще отримувати це задоволення від якісно виконаної справи. Тому для мене праця відіграє дуже важливу роль. Крім користі, яку я можу принести іншим, це задоволення, яке отримую особисто. І звичайно, це Боже веління — трудитися, а не бути лінивим. А відпочинок повинен бути здоровим — коли ти можеш оновити своє здоров'я, провести час разом із сім'єю; коли задоволення отримують всі, хто поруч з тобою.

Ваш лист

Дорогие друзья!

Хочу искренне поблагодарить вас за издание прекрасной, нужной нашему народу христианской газеты «Вечное Сокровище». Мне 86 лет, и я регулярно посещаю православную Церковь, исповедуюсь и причащаюсь.

Но особое влияние на мой духовный мир оказывает чтение и размышление над статьями вашей газеты. Душевные стихи и проза, тексты Библии и комментарии к ним приносят мне большое моральное удовлетворение, укрепляют веру, дают надежду.

Посылаю как пожертвование 50 грн. и прошу постоянно посылать мне «Вечное Сокровище». Хочу, чтобы Господь привел меня и моих близких к Царству Небесному.

Мария Дон,
г. Днепрпетровск

САМ ЗНАЮ

Напевно, вам доводилося мати справу з людьми, котрі навіть на деякі слушні зауваження могли сказати: «Не вчи вченого! Сам знаю!»

Цю помилку, скажете ви, зазвичай роблять люди занадто самовпевнені та горді. І в більшості випадків так воно і є. Однак коли мова йде про таке, здавалося б, загальновідоме поняття, як гріх, припуститися помилки може будь-хто з нас.

„Сам знаю!“ Люди часто кажуть собі подібні слова. Нам чомусь здається, ніби ми точно знаємо, що саме не так; нам здається, що ми достатньо обізнані, що таке гріх; ми дуже спішно заявляємо, що самі знаємо, де корінь проблем.

У всьому цьому є і частка істини. Адже Господь Бог вклав у кожного з нас сумління. Усі люди певною мірою володіють деяким знанням того, що правильно, а що помилково.

Але, дорогі друзі, нам необхідно усвідомити, що гріх за своєю природою надзвичайно облудний. Гріх неодмінно вводять нас в оману. Він наче напускає туман, таким чином, видиме нами спотворюється і ми легко стаємо жертвою його ілюзії.

І ось приклад з повсякденного життя: неконтрольований гнів. Гнів засліплює нас. Ми втрачаємо здатність бачити наслідки тих жажливих дій, які чинимо, коли гнів залягує нашу свідомість.

Є щось зловісно привабливе в гріху, і водночас його дія затьмарює розум. Ось що з цього приводу говорить Біблія:

«А хто ненавидить свого брата, той — у темряві, він ходить у темряві, і не знає, куди йде, бо темрява зробила його очі незрячими» (1 Івана 2:11).

Коли людина виношує в собі ненависть, вона засліплюється, і згодом це може вщент понівечити погляди на життя. Ось чому не слід щодо етичних питань звично повторювати: «Сам знаю». Людина не здатна самостійно претендувати на безпомилковість у визначенні етичності.

Гріх намагається непомітно заволодіти нами. Він ховається за вибаченнями, і тим самим створює для себе надійну ширму. Гріх стає ніби природною частиною життя, і через якийсь час ми зовсім його не помічаємо.

Нам необхідна підказка експерта, голос фахівця, який не помиляється, який звільнить нас від ілюзій та оманливої самовпевненості. Біблія говорить: «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого мечабосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Євр. 4:12).

Людині потрібен голос ззовні. Ми не повинні керуватися лише особистими думками. Не можна відкидати все, що не вписується в нашу власну уяву.

Якщо ми хочемо уникнути засліплення гріхом, нам необхідний голос Божий. Прислухаймося до Слова Божого. Не відкидаймо і настанов віруючих людей.

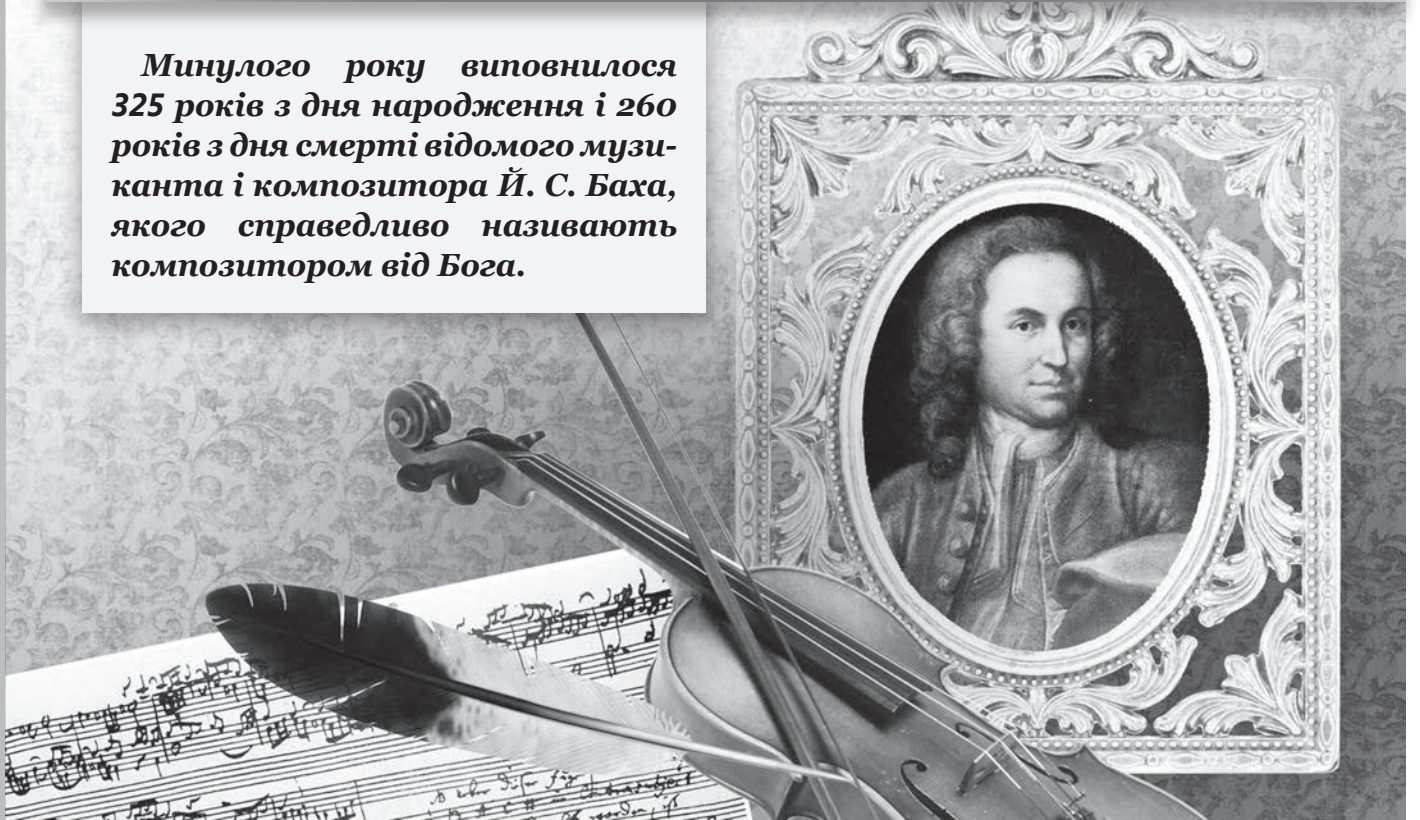
Наші серця інколи можуть спонукати нас до небезпечного вибору. Але завдяки Євангелію Божо освіта завжди допоможе визначити правильні орієнтири. Світло Боже здатне проникати в будь-які глибини. Зверніть увагу на слова з Біблії: «Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нас знання слави Божої в Особі Христовій» (2 Кор. 4:6).

Отже, це світло може осяяти і наші серця. Не припускайте небезпечної помилки, якої ми неодноразово припускалися, заявляючи: «Сам знаю». Прислухайтесь до голосу Божого, і тоді світло Христове проллється і у ваше життя.

Композитор від Бога

Минулого року виповнилося 325 років з дня народження і 260 років з дня смерті відомого музиканта і композитора Й. С. Баха, якого справедливо називають композитором від Бога.

У сімнадцятому і вісімнадцятому століттях прізвище Бах у східній Німеччині було практично синонімом до слова музикант. Міських музикантів часто називали бахами, оскільки більшість з них дійсно носила це прізвище. У період між 1600-1750 роками у східній Німеччині жило 40 Йоганнів Бахів і 90 відсотків з них були музикантами. Але, звичайно ж, найвідомішим з Йоганнів Бахів був Себастьян.

Дитинство і юність

З 9 років він залишився без матері, а невдовзі помер і батько. Деякий час він жив зі старшим братом. Згодом Йоганн вступив до музичної школи для обдарованих дітей бідняків. Він мав гарне сопрано, але дуже скоро голос почав ламатися, і затримався в школі йому допоміг тільки талант скрипалів і органіста. Коли Баху було 17 років, він влаштувався церковним органістом у себе на батьківщині, у місті Арнштадт. Та з більшістю церков, з якими він співпрацював, стосунки склалися жажливо. Уявіть, людина, яку називали «найбільшим композитором від Бога з часів царя Давида», насправді була поганим керівником хору місцевої церкви. Бах ніколи не вчився керувати хором, тим більше таким, який би складався з підлітків, котрих музика просто не цікавила.

Незабаром Баху запропонували стати органістом у церкві Святої Марії в Любеці. Для цього йому потрібно було отримати дозвіл на шлюб з дочкою свого попередника! Напевно, він без вагання залишив би цю невгамовних підлітків з Арнштадта, якби не любов до однієї простої сироти Марії Барбара. Юнак, звичайно, розумів, що в його час мало хто одружується з любові. Головним мотивом шлюбів тих часів було бажання вибитися в люди. Та все ж він вирішив бути біля своєї коханої. Виклики до керівництва для органіста не були дивиною. Але коли його викликали цього разу, фігурувало нове звинування: Себастьян «запрошував сторонню дівчину на хори і дозволяв їй там співати». Звичайно, цією дівчиною була Барбара. У той час жінкам заборонялося співати в церкві, тому відтоді робота Баха стала суцільним конфліктом з радою міста. У таких умовах Себастьян і Барбара не хотіли починати своє сімейне життя.

Одруження

У грудні 1706 року помер органіст церкви сусіднього містечка Мюльхаузен. І навесні наступного року Себастьян уже працював на новому місці. Восени 1707 року Себастьян і Барбара одружилися. Після весілля Себастьян почав серйозно ставитися до написання музики, і невдовзі після свого одруження ви-

кнав одну зі своїх перших кантат «Бог — мій цар». Але незабаром знову виник конфлікт: мюльхаузенська громада була пієтистською і прагнула простоти у всьому. Вона почала вимагати такої ж простоти в музиці, і це обмежувало талант Баха певними рамками. Бах написав керівництву дуже дипломатичний лист (наскільки Себастьян взагалі вмів бути дипломатом), в якому просив звільнити його. Згодом він став придворним органістом герцога Веймарського, про якого говорили, що він дуже релігійний: уся його прислуга постійно відвідувала церкву і по черзі читала йому Писання. Себастьян був упевнений, що нарешті знайшов місце, де він зможе бути вільним від тиску міських рад і де він зможе «зробити музику гідним за-собом для прославлення Бога». Тому щомісяця Себастьян писав нову кантату, а в перервах багато фуг, прелюдій, токат і фантазій. Але після смерті свого сина граф мало не збожеволів, став депотичним і свавільним. І, проживши в цьому місті дев'ять років, сім'я Бахів почала готуватися до переїзду в маленьке князівство Котен, куди Себастьяна запросили працювати.

Приголомшений горем

У котенському замку Бах був призначений капельмейстером, а це було дуже престижно. Окрім щедрої плати, Себастьян отримав привілей подорожувати по Європі з принцом Леопольдом. Але справжній мир та спокій для Йоганна наставав тоді, коли він зі своєю дружиною і дітьми заходив у музичний салон, під який був відведений перший поверх їхнього будинку. Для Баха так славити Бога разом із сім'єю було найбільшим блаженством, яке тільки може бути на Землі. Та згодом дружина померла, і Себастьян був приголомшений горем. Окрім смерті дружини, його засмучувало й те, що він не міг писати музику, яка би прославляла Бога і лунала в церквах, адже йому доводилося писати музику для княжого двору.

Згодом з'явилася Анна Магдалена Віклен — жінка, яка змогла вивести Йоганна зі стану глибокого відчаю. Через кілька місяців після їхнього весілля стало відомо, що помер музичний керівник церкви святого Томаса в Лейпцигу. Себастьян був одним із шести кандидатів на вакансію. Рада міста вважала, що в такому університетському місті, як Лейпциг, музичний керівник церкви повинен мати освіту не нижче коледжу, а в Баха її не було. Міська влада вже двічі приймала рішення про призначення, але вибрані кандидати з якихось причин не могли приступити до виконання обов'язків. Нарешті цю посаду запропонували Себастьяну. Один із членів ради міста пробурчав при цьому: «Ну коли ми вже не можемо дозволити собі найкращих, доведеться задовольнитися цією посередністю».

У 1723 році «ця посередність» разом

з дружиною переїхала з княжого двору у своє нове житло — приміщення школи, побудоване за 170 років до того. Для житла Бахам було виділено ліве крило школи, а в правому крилі, яке відділялося тоненькою перегородкою, був гуртожиток, де жили невгамовні підлітки, з яких здебільшого і складався хор.

У Лейпцигу

Протягом цих років Бах написав багато чудової церковної музики: близько 300 кантат і такі великі твори, як «Страсті за Матвієм», «Меса сі-бемоль мінор», яку часто називали його богословською спадщиною. Перед своїми музичними композиціями Себастьян часто ставив аббревіатуру «S.D.G.» — Soli Deo Gloria — «Одному Богу слава». Іноді він також писав: «J.J.» — Jesu juva — «Ісусе, допоможи». Так, Бах був християнином. Хоч він був і запальною людиною, все ж гордині в ньому не було. Про Себастьяна говорили, що він був «працелюбною, релігійною людиною, прекрасним сім'янином, щирим, гостинним». Бах не тільки писав музику. Він також прочитав багато творів з богослов'я, ретельно вивчав тритомний переклад Біблії Лютера, виправляв помилки в тексті та коментарях, робив власні помітки, що є яскравим свідченням його духовного життя. Один із письменників відзначив, що Бах був «християнином, який жив із Біблією».

Свій останній хорал, вже будучи майже сліпим, він диктував зі смертного одра. Спочатку хотів назвати його «Господь, в нужді ми перебуваємо», але потім передумав і дав хоралу назву «До престолу Твого іду».

Вічні істини

Багато що в Бахові було типовим для представників музичного мистецтва його покоління. Але важливо відзначити те, що ті композитори, які прагнули до широкого визнання, не витрачали стільки часу для створення християнської музики. Свою музику Бах публікував дуже мало, тому його знали і цінували тільки в межах дуже малої частини Німеччини, де він жив і працював. Сам же композитор вважав, що доля його творів буде такою ж, як і багатьох інших композиторів його становища, — тобто музика буде виконуватися тільки в тих випадках, для яких він її написав, а потім поступово буде витіснена музикою того, хто змінить його. Але музика Баха настільки глибока, що протягом ось уже кількох століть тишати своїх слухачів відкриттями краси вічних і незмінних істин: злагодженості творіння і людських стосунків, досконалості Божественного Всесвіту, горя і радостей людства, яке прагне знайти своє місце в ньому.

З газети «Добра новина»

■ Мирон Вовк

ПЕРША ЗАПОВІДЬ

«Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства.
Хай не буде тобі інших богів передо Мною!» (Вих. 20:2,3).

Бог пропонує нам Себе

Звертаючись до людей і даючи їм Свій Закон, Бог від самого початку являє Себе — Хто Він і що робить для людини. Для людей це було зрозуміло й звично, бо коли правителі видавали свої укази, то на початку вказували свої імена. Так і Господь на початку Свого закону — десяти Заповідей — називає Своє ім'я. Читаючи ці слова, ми вже від самого початку знаходимо свідчення присутності вічного Бога.

Ім'я, яким Бог назвав Себе, єврейською мовою звучить «Єгова», або «Яхве». Це буквально означає «Той, Хто був, є і буде» і вказує на Його вічне існування. Звертаючись до людей, Бог ніби хоче сказати, що Він, Творець усього, заслуговує на наше найвище вшанування і поклоніння, і нам не дозволено, щоб хтось або щось стало об'єктом поклоніння або нашої особливої уваги. Перша Заповідь спонукає до того, щоб наша любов до Бога була сильнішою, ніж до інших, щоб ми служили і поклонялися Йому цілком. І коли в пустелі, під час випробування Ісуса Христа, сатана хотів переконати поклонитися йому, пропонує всі багатства світу, Христос відповів йому словами зі Святого Письма: «Господеві Богіві своєю вклоняйся, і служи Одному Йому!» (Матв. 4:10).

Бог і боги

Язичницькі релігії пропонують різних богів для задоволення потреб, які виникають у людини. У деяких народів навіть кожна сім'я чи окрема людина може мати своє особисте божество. Знаючи про це, апостол Павло вказував коринтянам на єдиного Бога: «Бо хоч і існують так звані боги чи на небі, чи то на землі, як існує багато богів і багато панів, та для нас один Бог Отець, що з Нього походить усе, ми ж для Нього, і один Господь Ісус Христос, що все сталося Ним, і ми Ним» (1 Кор. 8:5,6).

Хтось може заперечити, що ця Заповідь була потрібна ізраїльтянам, які вийшли з Єгипту і ще хотіли поклонятися золотим телям та іншим єгипетським богам. Можливо, люди, що живуть десь на Сході чи в Африці, мають потребу в нагадуванні про те, що в них не повинно бути інших богів, крім єдиного, вічного і живого Бога — Творця Всесвіту. А нам, мовляв, жителям християнських країн, ця Заповідь не потрібна.

На жаль, це не так. Тлумачний словник дає таке визначення слову «Бог»: «Це особистість або річ, яка обожнюється, котру шанують як головне достоїнство, об'єкт найвищої пошани». Як бачимо, Перша Заповідь не втратила свого

значення і в наші дні. Усе те, чому ми дозволяємо посісти перше місце в нашому житті і кого (чи що) ми найбільше любимо і цінуємо, стає для нас богом. Багаті й бідні, освічені й неписьменні, люди різних соціальних верств можуть ставити на перше місце щось інше. Тому вони живуть у небезпеці мати безліч інших богів і порушувати цю Заповідь.

Що люди можуть любити більше, ніж Бога, і ставити на перше місце?

Для кожного це може бути щось своє. Як не сумно, але багато християн ставлять на перше місце в житті матеріальні цінності. Вони настільки зайняті накопиченням багатства, що в них зовсім не залишається часу для Бога. Хтось може подумати, що це стосується тільки багатих людей — мільйонерів або мільярдерів. Але це не так. Сьогодні мільйони людей нехтують підпорядкуванням своїй волі Господеві заради невеликої суми грошей. Будемо пам'ятати попередження апостола Павла: «...Корень усього лихого то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбилися від віри і покляли на себе великі страждання. Але ти, о Боже людино, утікай від такого...» (1 Тим. 6:10,11).

Для деяких людей мирські почесті й честолобство можуть стати богами. Для багатьох наших сучасників більш важливо зайняти високе становище в суспільстві, ніж підготуватися до Небесного Царства. Для таких людей вплив і влада стають найважливішою метою в житті, а отже — їхнім богом.

Багато хто має перебільшене уявлення про себе, переоцінює власні здібності, можливості та риси характеру. Їхнє власне «я» стоїть на першому місці. А це означає, що вони створили собі бога із самого себе, собі й поклоняються. У Святому Письмі записана історія про людину на ім'я Гаман. Коли він прийшов до царя Ахашвероша, цар запитав у нього: «Що зробити з чоловіком, якому цар хоче честь?» Гаман, який ставив на перше місце власні чесноти, подумав:

«Кому ж цар зажадає вчинити честь більше, як мені?» (Естер 6:6). На жаль, він глибоко помилявся. Почесті призналися для того, кого він ненавидів і хотів знищити. Гаман — приклад людини, яка зробила собі бога із себе самого.

Інші приділяють велику увагу моді, що також можна вважати поклонінням чужим богам. Більшу частину свого часу вони присвячують одягу, і їхні думки — тільки про те, як одягтися краще, у модного кутюр'є. Для таких людей навіть церква може стати місцем, де вони демонструють свої шати, аби, як кажуть, і себе показати, і на інших подивитися.

Сьогодні місцем поклоніння стають також різні розважальні заклади. У наш час і молоді, і літні шукають розваг,

які зможуть їх підбадьорити. Всі думки спрямовані на те, як би краще провести час. Багато людей насолоджуються алкоголем, азартними іграми, які завдають лише шкоди. Принцип життя стародавніх римлян: хліба і видовищ, на жаль, і сьогодні залишається принципом життя для багатьох людей, які можуть навіть називати себе християнами.

Є люди, які люблять свою роботу або хобі більше, ніж Бога. Щоденні улюблені заняття і надмірна праця призводять до того, що в таких людей немає ні сил, ні часу, ні бажання читати Святе Письмо, молитися, ходити до церкви. Їхня праця стала для них богом, якому вони служать.

І цей список можна продовжувати. Безсумнівно одне — ми можемо відкрити для себе безліч сучасних богів. І не потрібно дивуватися неосвіченому язичникові, який падає на коліна перед дерев'яним або кам'яним ідолом. Не потрібно вирувати в далекі краї, щоб побачити поклоніння мертвим богам. І в країнах з давніми християнськими традиціями, у духовно освічених країнах, ми можемо побачити порушення цієї Заповіді: «Та не буде тобі інших богів передо Мною». Господь бажає зайняти перше місце в нашому житті. У цьому — головне значення слів, які стоять на самому початку Закону Божого. «Шукайте ж найперше Царства Божого і правди Його...» — навчав Ісус Христос (Матв. 6:33). Це має бути принципом життя посвяченого християнина.

Люби Бога всім серцем

Матеріальні цінності, авторитет у суспільстві, гарний одяг, відпочинок, наші заняття та багато іншого — усе це необхідні й корисні речі. Без них ми не уявляємо собі життя, вони необхідні нам, але не повинні займати перше місце і мотивувати всі наші дії. Ісус закликає нас віддати перше місце Йому і любити Його так, як нікого більше. У Новому Завіті Він нагадує нам Першу Заповідь: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь» (Матв. 22:37, 38).

Від самого початку життя на Землі в природі людини закладене Творцем бажання поклонятися Богу. Навіть по закінченні тисячоліть це бажання збереглося в душі людини. І якщо вона не бажає служити і поклонятися живому, істинному Богові, то обов'язково буде вклонятися іншим богам. Тому важливо поставити собі запитання: хто або що сьогодні є моїм богом? Чому присвячує моє життя? Чи є моїм Богом Творець Всесвіту?

Є вічний добрий Бог!

Є Бог — я бачу це в усій природі.
Всесвіт оповіда і рідна нам Земля.
В усіх планетах, всюди повна згода.
Колись була безмежна сіра мла, —
Став світ — Його діла.

Є Бог — я бачу це в нічному небі.
Я бачу там мільйони ясних зір!..
Мандрують враз, — не є на перешкоді
Одна одній, — дивує це наш зір!
Усе те Божий твір!

Є Бог — я бачу це в світанні ранку,
У ясний день, у темну сіру ніч.
І сонце ген у легковій танку..
І знову день, і зустріч віч-на-віч, —
Бог є — це певна річ!

Є Бог — я бачу в хмарах, що над нами,
Які летять ген по вершинах гір.
І блиск, і грім — дрижання під ногами..
Це чує й бачить вірний і невір —
Всю велич — Божий твір!

Є Бог — я бачу це в могутніх горах,
Хто ж їх високих збудувати міг,
Що їх верхи синіють ген в просторах,
Туманні хмари котяться по них?
Бог вічний — Майстер їх.

Є Бог — про це свідкують океани,
Бурхливе море хвилями шумить..
І хвили піняться, лютують урагани,
І пароплави тонуть в одну мить —
Не Бог усім рядить?

Є Бог — дивись, як річка на долині
Біжить собі й тихесенько дзюрчить..
Із гір біжить, допомагає людині,
То тут, то там турбіно-млин гримить, —
Добром Бог всім щедрить!

Є Бог — я бачу це в весні чудовій;
Я чую це в пахучих квіточках,
Я бачу це в лісах, гаях, діброві,
Я бачу це в полях, лугах, садах, —
Усю красу в живих квітках!

Є Бог — я чую, як пташки співають.
Який то ніжний, любий голос їх..
Вони Творця святого прославляють!
Він спонукав до радості та втіх, —
Бо Він Творцем є їх!

Є Бог — я бачу це навколо себе.
Я бачу скрізь, що все є на меті,
Де не поглянь: на землю, в небо синє,
Бог був і є, Він вічний у бутті, —
Він є в моїм житті!

■ Г. Домашовець

Портрет Марії з Ісусом

Під час Другої світової війни нацистський офіцер привіз до лікарні свою дружину, яка ось-ось мала народити. У пологовій палаті він побачив на стіні картину із зображенням Марії і маленького Ісуса і категорично вимагав, щоб її зняли.

— Я не хочу, щоб мій новонароджений син побачив обличчя цього єврейського вирока!

Коли він прийшов наступного дня і побачив картину на тому самому місці, що й вчора, то дуже обурився.

— Чому ви не зняли картину?

Лікар відповів:

— У цьому немає необхідності. Ваш син народився сліпим.

Огірок у пляшці

Коли я був хлопчиком, хтось подарував мені огірок у пляшці. Я довго намагався зрозуміти, яким чином його туди засунули. Тому що горлечко у пляшки вузьке, а огірок великий! Думав-думав, але так і не здогадався. Щоб дістати огірок, мені довелося розбити пляшку.

Пізніше я опинився на горді у знайомих і побачив на грядці пляшку, всередину якої було просунуто стебло з маленьким огірком. Я

зрозумів! Мій огірок виріс у пляшці.

Ви, безсумнівно, не один раз дивувалися, чому багато хто з наших прекрасних, сильних і розумних друзів, родичів і знайомих так міцно тримаються за свої звички, навіть шкідливі. А річ у тім, що вони вросли у ці звички з дитинства, як огірок у пляшці. І тепер, щоб позбутися цих звичок, їм потрібно розбити оболонку плотської людини і віддати своє серце Христу.

Уходить год

Уходить год заснеженою тропою,
В небытие уходит, навсегда.
Пусть унесет невзгоды он с собою,
Пусть вместе с ним уйдет печаль, беда.

Открою сердце я навстречу свету,
Тебя, Спаситель, в жизнь свою впущу.
Коснется сердца Дух Святой, как ветер —
Я попрошу прощенья и прощу.

Даруй мне, Боже, полноты смиренья,
Вложи мне в сердце истины Твои,
Чтоб в этом мире горестей и тленья
Несла я людям свет Твоей любви.

И искрой света ночи мрак пронзая,
Награды большей не хочу желать —
Другим дорогу к Небу освещая,
Тебя, Спаситель, вечно прославлять.

■ О. Н.
Переяслав-Хмельницький

У МОЛИТВІ ПРИНОСЬТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ ДО ІСУСА

**«Тоді привели Йому діток, щоб поклав на них руки, і за них помолився, учні ж їм докоряли»
(Матв. 19:13).**

У дні Христа матері привели до Нього своїх дітей, щоб Він поклав на них руки і благословив. Цим вони виявили свою віру в Ісуса та сильну душевну тривогу за теперішнє і майбутнє благополуччя малюків, довірених їхній опіці. Однак учні не вважали за потрібне турбувати Вчителя через

цих дітей, і коли вони почали випроваждувати їх, Ісус дорікнув учням, звелів натовпу розійтися та пропустити цих вірних матерів з їхніми дітьми. Він сказав: «Пустіть дітей, хай приходять до Мене, не забороняйте їм, бо таких є Царство Боже».

Коли матері, прямуючи запорошеною дорогою, приходили до Спасителя, Він бачив непрохані сльози в їхніх очах і тремтлячі вуста, які шепотіли тихі молитви за дітей. Почувши докірливі слова учнів, Він відразу ж висловив повеління. Його велике, сповнене любові серце було відкрите для цих дітей. Одного за одним Він брав їх на руки і благословляв, а одна дитина навіть заснула в Нього на грудях. Матерям Ісус говорив підбадьорливі слова щодо їхньої нелегкої праці, і якою ж утіхою були ці слова для їхніх душ! З якою радістю вони розмірковували про доброту і милість Ісуса, згадували цей незабутній випадок! Його благодатні слова зняли тягар з їхніх сердець, надихнули їх новою надією і мужністю. Гнітюче почуття втоми зникло.

Даний урок повинен підбадьорювати матерів усіх часів. Зробивши все можливе для добра своїх дітей, вони можуть принести їх Ісусу. Навіть немовлята на руках матерів дорогоцінні в Його очах. І коли материнське серце прагне допомогти і благодаті для своїх дітей, і коли вона віддає себе й дітей до милостивих рук Христа, Він обов'язково прийме та благословить їх. Він дасть мир, надію і щастя матері й дітям.

■ Лідія Нейкурс

Як зробити з чоловіка справжнього чоловіка?

**В прекрасному найменні «чоловік»
Зустрілися і мужність, і відвага,
Уміння мислити і мріяти,
Натхнення, віра і звитяга.**

**Він вміє цінувати, дарувати вміє
Любов і дружбу — жінки мрію.
В сім'ї — опора він, плече могутнє.
Дружину і дітей крилом накриє*.**

Такими віршами одна моя знайома, дружина і мати, розповіла про роль у своєму житті справжнього чоловіка — батька і чоловіка. Деякі жінки, прочитавши ці натхненні рядки, з розчаруванням і навіть злістю скажуть: «Бачила б вона мого чоловічка, коли він приповзає «на бровах» додому, не вигадувала б небилиць». Але, напевно, немає жодної жінки у світі, яка не хотіла б, аби поруч з нею по життю крокував ось такий, гідний цих добрих слів, надійний чоловік — ЧОЛОВІК!

Отже, дорогі читачки, давайте поговоримо про чоловіків. До речі, якщо хочете, можете зачитати їм цю статтю: буде про що поговорити ввечері за чашечкою чаю. Що це за народ такий, який приносить нам, дружинам, то щастя, то горе, то радість, то журбу? Чому ми не відчуваємо часом, йдучи поруч з ними, сильного плеча і опори? Давайте спробуємо знайти відповіді на ці запитання. А раптом — причина в нас, жінках?

■ Секрет перший: говорити йому компліменти

Чи траплялося вам зробити чоловікові цілком безневинне зауваження, на яке він несподівано різко зреагував? Або, можливо, на деякий час замкнувся? Ви здивовано запитуете себе: «Що я такого сказала?» Дуже часто дружини ненавмисне роблять жорсткі зауваження на адресу своїх чоловіків, завдаючи їм болю. Репліки на кшталт: «І це по-чоловічому?», «Де твоя чоловіча гідність?», «І звідки в тебе тільки руки ростуть?» та схожі на них — не тільки принижують чоловіка, а й віддаляють його від дружини. Цар Соломон, великий мудрець і пречудовий психолог, у своїх «Приповідях» пропонує власне бачення таємниць сімейного щастя: «Мудра жінка буде свій дім, а безумна своєю рукою руйнує його». Роль дружини у створенні затишку та щасливої родини, налагоджуванні взаємовідносин у сім'ї надзвичайно велика. Саме мудрість дружини допоможе чоловікові утвердитися як голові сім'ї.

Якщо чоловік відчуває, що йому бракує якоїсь важливої чоловічої риси, він усіма силами намагається приховати цей факт від світу, а також від власної дружини. Він може вдаватися до сарказму, іронії, різкості в розмові, навіть до деспотизму. Ніхто, включаючи його близьких, навіть не здогадається, що це лише виверт, за допомогою якого він прагне захистити свою вразливість. І якщо дружина буде постійно вказувати йому на відсутню якість та ще й порівнювати свого «неоковирного» чоловіка з більш вмілим сусідом, то доб'ється лише одного — чоловік перетвориться на млявого безсилового равлика, а сама вона — на сороку-скреготуху, завжди всім незадоволену.

На одній із сімейних консультацій жінка розповіла мені, що її чоловік дуже не любить працювати нагороді. Їхня невелика ділянка дуже потребує чоловічих рук, тому що у жінки слабке здоров'я. А чоловік ніяк не реагує на її

постійні скарги та прохання допомогти. Навпаки, намагається під будь-яким приводом швидше втекти з будинку, доки дружина не встигла запрягти його на городі. Їхні стосунки стали настільки напруженими, що жінка спересердя навіть заявила, що такий чоловік їй зовсім не потрібен, лишень вважається, що чоловік є. З'ясувалося, що вона нерідко принижувала чоловіка. Після нашої розмови дружина вирішила змінити своє ставлення до чоловіка і спробувати побачити в ньому щось хороше, хоч вона «не бачила в цьому жодної перспективи». За деякий час жінка знову прийшла до мене і розповіла про зміни, що відбулися: «Одного разу мені все ж вдалося вмовити чоловіка допомогти. Він узяв лопату і почав скопувати город. Я стояла неподалік, налаштуваючись на «нове бачення старого», і мимоволі замилювалася ним, його м'язами на руках, легкими рухами. Я не втрималася і розсипалася в компліментах на його адресу! «Ти, — кажу, — справжній чоловік!» Я навіть не припустила, що для нього мої слова настільки важливі. Він, звичайно, відразу не показав, що радий визнанню, але проблем з городом у мене більше немає!».

Дружинам необхідно знати, що дуже важливою потребою чоловіка є визнання його значущості в сім'ї, визнання його кращих якостей, здібностей, авторитету і достоїнства. Мудра дружина буде задовольняти цю потребу чоловіка. Вона намагатиметься підтримати його впевненість у собі навіть тоді, коли ніхто інший цього не зробить.

■ Секрет другий: підтримувати чоловіка в успіхах і невдачах

Дружина іноді не зовсім розуміє, яких зусиль потрібно докласти чоловікові, щоб заробити, забезпечити, нагодувати свою сім'ю. Чоловіки рідко про це говорять. Вони не розповідають про те, що з більшим розумінням поставилися б до потреб своїх половин, якби досягли більшого успіху на роботі. Якщо чоловік не отримує задоволення від своєї роботи, це обов'язково відіб'ється на його стосунках із дружиною. Ось тут і потрібна мудрість дружини. Вона може або сприяти успіхам чоловіка, або перешкоджати їм і тим самим поступово підточувати їхній шлюб. «Мій чоловік мав престижну вищу освіту, але у зв'язку з деякими обставинами змушений був піти працювати продавцем на ринок, — ділиться сумним досвідом Валентина. — Я ніяк не могла змиритися з цим. Мені здавалося, що чоловік просто не шукає шляхів щось змінити, що він просто розлінувався. Коли він приходив з ринку, я намагалася його роздратувати, підколоти, щоб у ньому прокинувся «мужик». «Ну, і як справи у нашого генія на побігеньках? — запитувала я. — Ти хоча б на квартплату в цьому місяці нашкребеш?». Чоловік мовчки витримував мої нападки і знущання, але одного разу не прийшов додому. Згодом він розлучився зі мною, одружився з іншою жінкою. Сьогодні він — успішний бізнесмен, упевнена в

собі людина, а я ще довго буду розсьорбувати свою іронію і сарказм».

Сумний досвід, але який корисний для тих, хто практикує подібні стосунки в родині. Той же Соломон про таких дружин каже: «...Жінка сварлива — як ринва, що з неї вода тече завжди» або: «Ліпше сидіти в пустинній країні, ніж зі сварливою та сердитою жінкою». Здатність жінки виражати безліч безконтрольних негативних емоцій може зробити життя сім'ї гірким. Зазвичай діти, які живуть у подібній обстановці, намагаються швидше вилетіти з рідного гнізда.

■ Секрет третій: відпускати чоловіка на рибалку

Дружинам слід пам'ятати, що чоловік потребує друзів поза своїм будинком. Це не зневага до дружини. Не ревнуйте. Є така категорія чоловіків, котрі, радіючи своєму успіху або успіхам, відчують велике бажання похвалитися друзям, отримати схвалення і визнання саме колег. Вони хочуть з'їздити на риболовлю, запросити друзів додому або влаштувати свято на природі. Оскільки жінці притаманно зберігати родинне вогнище і вона бажає сама розділити радість щасливих моментів з чоловіком, чекає на них знову і знову, то бажання чоловіка відсвяткувати успіх поза сімейним колом сприймається нею болісно, а її тривога, невдоволення, здивування чи ж обурення стають причиною для сварок і непорозумінь. Дружині слід поставитися до цієї особливості чоловіка з великим розумінням, щоб зустрічі з друзями поза оселею не викликали в ньому почуття провини. Зазвичай задоволення цієї потреби дозволяє чоловікові бути уважним до дружини, підвищує його самооцінку.

■ Секрет четвертий: не давати йому поради

Переживаючи кожен день стресові ситуації, чоловіки мають потребу не в людині, котра охоче дає поради, а в уважному слухачеві. Якщо дружина знає відповіді на всі запитання, то чоловік відчуває тривогу і комплекс неповноцінності. Мине небагато часу, і чоловік перестане довіряти жінці-всезнайці свої переживання, замкнеться в собі, а дружина із сумом помітить: «Коли він залицявся до мене, то не був таким мовчазним».

Чоловіки вважають за краще не говорити про свої проблеми або невдачі. Вони намагаються вирішувати їх на самоті. Іноді чоловік навіть другові не відкриється, якщо не впевнений, що той допоможе. Така чоловіча сутність — не перекладати свої проблеми на інші плечі, а вирішувати їх самому. Якщо чоловік вважає за краще не говорити вам про свої проблеми, не примушуйте його. Дайте йому стільки часу, скільки знадобиться, щоб він впорався з проблемою або вирішив сам розповісти про неї вам. У такі моменти краще допоможіть йому відновити душевну рівновагу своїм підбадьоренням, доброзичливістю та вірою в його сили.

Синдром мобільної чутливості

Даніель Бондар, уролог

Ще 20-30 років тому про цей синдром нічого не знали у зв'язку з відсутністю причини його виникнення. Мене це питання зацікавило після того, як улітку я стала свідком прояву цього синдрому. На відпочинку я познайомилася з жінкою пенсійного віку, інвалідом (сколіоз і перелом в ділянці променево-зап'ястного суглоба). Коли до нас підійшла родичка цієї жінки, в якої був із собою мобільний телефон, моя знайома відразу ж відреагувала на це: вона почала кричати від болю, на руці біля зап'ястя з'явилася пухлина розміром з велику сливу. Вона попросила свою родичку відійти на певну відстань. Біль одразу ж стих, а пухлина зникла. Виявилося, що жінка не переносить електромагнітного випромінювання. Наступного дня прояви синдрому повторилися, і причиною знову став мобільний телефон.

Цей випадок змусив мене серйозно замислитися над проблемою. Дослідивши деякі матеріали, я отримала відповіді на свої запитання. Виявляється, існує синдром електромагнітної чутливості, але на сьогодні він не внесений до офіційного переліку існуючих хвороб, оскільки, на думку вчених, проведено ще надто мало досліджень, хоч наявність зв'язку між підвищеним електромагнітним фоном та послабленням здоров'я не заперечується. Як з'ясували спеціалісти, у кожній двадцятій людини у світі електромагнітні хвилі спричиняють порушення сну, головні болі, виникнення тромбів, погіршення пам'яті, виникнення стану тривоги, погіршення загального самопочуття.

За сто років до цього відкриття Еллен Уайт писала, що людський мозок працює завдяки електромагнітним імпульсам.

«Мозок – це найголовніша частина усього нашого організму, джерело усіх нервових імпульсів та інтелектуальної діяльності. Нервові імпульси, що виходять з мозку, управляють усім тілом» (Свідчення, т. 3, с. 69).

«Люди, зайняті інтелектуальною діяльністю, надто перевантажують свій розум. Ці люди гірше чинять опір різним захворюванням, бо їхній організм не отримує живильної енергії від електричних імпульсів

мозку, які підвищують опірність» (Свідчення, т. 3, с. 157).

Професор Лейв Селл Форт з університету Лунда, дослідивши питання впливу мобільних телефонів на головний мозок, установив, що під дією випромінювання він починає пропускати в мозок білок альбумін. Учені припускають, що це призводить до пошкодження нервових клітин і раннього, років до тридцяти, старіння мозку. Шведські лікарі, проаналізувавши факт використання мобільних телефонів у 150 пацієнтів з доброякісними пухлинами слухового нерва, дійшли висновку, що ця пухлина виникає переважно в тих, хто користується сотовими телефонами більше 10 років, до того ж частіше з'являється в тому вусі, до якого людина звикла прикладати слухавку.

Які застережні заходи можна вжити?

Міністерство охорони здоров'я розробило деякі правила користування мобільним зв'язком:

– Придбайте мобільний телефон з вихідною потужністю не більше 0,2-0,4 Ватт. Якщо у вас телефон потужністю у 2 Ватта і більше, тоді розмовляти по ньому, не побоюючись за своє здоров'я, можна не більше 20-30 хвилин на добу. Користуватися

телефоном із максимально припустимою потужністю можна не більше 1,5 години на добу.

– Якщо розмова затяглася, використовуйте гарнітуру Hands Free, вона знижує рівень випромінювання.

– Розмовляючи по сотовому або безпроводному телефону, у жодному разі не доторкайтеся, навіть випадково, антеною до голови.

– Розмовляючи, тримайтеся далі від будь-яких масивних виробів із металу, а також від батарей опалення, чавунних огорож і т. п., оскільки вони можуть підсилювати електромагнітний вплив на організм.

– Розташовуйте телефон якомога далі від постійного місцеперебування людей.

– Не носіть телефон у кишенях брюк або на грудях.

Таким чином, раціональне використання мобільного телефону за умови дотримання всіх установлених правил і рекомендацій не призводить до серйозних погіршень здоров'я людей і значною мірою підвищує рівень життя сучасної людини. Проте слід пам'ятати, що мобільний телефон існує не для спілкування, а для повідомлення. Якими б привабливими не були пропозиції щодо безкоштовних дзвінків і дешевих тарифів, не забувайте, що ваше здоров'я – найголовніше.

Зайва їжа

Багато хто вважає: якщо вони вживають просту здорову їжу, то можуть дозволити собі з'їсти скільки завгодно, без будь-якого обмеження; тому вони їдять зайве, аж до переїдання. Але це помилка. Ніколи не варто перевантажувати органи травлення такою кількістю чи якістю їжі, з якою їм важко впоратися.

Іноді наслідки переїдання виявляються негайно. У деяких випадках болі може не бути, але органи травлення втрачають свої життєві сили і основи здоров'я підриваються.

Надлишки їжі перевантажують організм і викликають хворобливий, занепокоєний стан. Це потребує посиленого припливу крові до шлунка, а через це кінцівки швидко охолоджуються. Це дуже ускладнює роботу органів травлення; і коли, нарешті, ці органи впораються з навантаженням, людина відчуває слабкість і в'ялість. Люди, які постійно переїдають, вважають це відчуття слабкості голодом, але насправді воно викликане надмірною роботою органів травлення. Часом відчувається розумова втома

і небажання займатися інтелектуальною чи фізичною роботою.

Ці неприємні симптоми з'являються тому, що організм виконав своє завдання з непотрібною затратою життєвих сил і тепер цілком знесилений. Шлунок як би каже: «Залиш мене в спокої». Але багато хто пояснює цю слабкість як потребу знову поїсти; і замість того, щоб дати шлункові відпочити, вони знову навантажують його. Унаслідок цього органи травлення зношуються, коли вони ще мали б добре працювати.

Смачно і корисно

Якщо ви захоплюєтеся кулінарією і цікавитесь здоровим харчуванням, вирізайте з газетної сторінки рецепти і зберіть свою кулінарну збірку від «Вічного Скарбу».

Пшеничні крекери «Худячки»

Склад: 2 склянки пшеничного пюре, 1 ст. ложка цукру, 1 ст. ложка олії, 1/2 склянки дрібно посічених волоських горіхів, 2 ст. ложки борошна, 1 ч. ложка солі.

3 інгредієнтів протавити 7 хвилин вимішувати тісто, за потреби додаючи борошно. Розкачати тісто в листок завтовшки 0,8 см, помістити на змащене деко, ножем розділити за формою майбутніх крекерів, випікати 20 хвилин до золотистого кольору.

Приготування пшеничного пюре

Увечері зварити зерна пшениці з розрахунку 2 склянки пшениці на 6 або більше склянок води. Зранку воду злити, пшеницю пропустити через м'ясорубку. З двох склянок зерен виходить 4-5 склянок пшеничного пюре.

Гірчиця

Склад: 3 ст. ложки лимонного соку, 1 ч. ложка куркуми, 4 ст. ложки вівсяних пластівців, 2 ст. ложки подрібненого часнику, 2 ст. ложки олії, 1/2 ч. ложки солі.

Збити в блендері всі інгредієнти, крім олії. Вилити вміст у каструлю і варити, помішуючи, на середньому вогні 4-6 хвилин, поки суміш не загусне. Охолодити і знову перекласти в блендер, збити на низькій швидкості й повільно, додати по краплях олію. Готова гірчиця зберігається в холодильнику 2-3 тижні.

Грибна підлива

Склад: 1 дрібно нарізана цибулина середнього розміру, 2 подрібнених зубчики часнику, 2 ст. ложки олії, 1-2 ст. ложки свіжих або замочених сушених грибів, 2 ст. ложки холодної води, 2 ст. ложки соєвого соусу, 1 ч. ложка цукру, 1 ст. ложка картопляного крохмалю, 1 ч. ложка солі.

Тушувати цибулю і часник у олії до м'якості, додати гриби, тушувати ще 5 хвилин. До грибної суміші додати воду, соус, сіль, цукор і картопляний крохмаль, довести до кипіння, варити, помішуючи, 1 хвилину. Подавати з гречаною кашею, рисом, картоплею.

Салат «Амброзія»

Склад: чотири апельсини, очищених, нарізаних кубиками, 1 банка консервованих ананасів, 1/2 склянки кокосової стружки.

Фрукти перемішати, дати постояти 3 хвилини до появи соку. Додати кокосову стружку, перемішати, подати до столу.

НОВОРІЧНА АКЦІЯ!
Від телеканалу «Надія»

18 грн. + доставка
3 диски за ціною 2

Науково-історичний цикл телепрограм ведучий О. Болотніков

Акція діє до 15.02.2011.

Щоб замовити цю та іншу продукцію, пишіть:

zakaz@hopechannel.info

Поштова адреса:

Телеканал «Надія»
а/с 36, м. Київ, 04071

Замовлення дисків за телефоном

0 800 50 157 80

Дзвінки безкоштовні

Біблійна перспектива твого майбутнього!

ОЗНАКИ часу

[www: lifesource.org.ua](http://www.lifesource.org.ua)
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Моя здоровая семья

Когда семья в сборе
[www: lifesource.org.ua](http://www.lifesource.org.ua)

Скарбничка

Перлина, яка завжди з тобою!
[www: lifesource.org.ua](http://www.lifesource.org.ua)

Християнський радіотелецентр
«ГОЛОС НАДІЇ»

Увага! З 1 вересня 2010 року змінився розклад трансляції програм РТЦ «Голос Надії»

Слухайте нас на Першій програмі Українського радіо:

❄️ Субота 17:30-17:45
Неділя 08:55-09:00;

Другій програмі Українського радіо «Промінь» (FM 105):

❄️ Понеділок 11:55-12:00
Вівторок 18:15-18:30

04071 Київ-71, а/с 36,
Голос Надії

Наша адреса:

Український гуманітарний інститут

Вступивши, ти отримувеш:

- студентське містечко в курортній зоні;
- християнські принципи та здоровий спосіб життя;
- сімейну атмосферу;
- по закінченню - диплом державного зразка.

Спеціальності:

- менеджмент ЗЕД;
- маркетинг;
- фінанси та кредит;
- філологія (англійська та німецька);
- філософія (релігієзнавство).

Наша адреса: м. Буча, Київська обл., вул. Інститутська, 14
Довідки за телефонами: 044 97 49 796, 050 443 61 91,
на сайті: www.ugi.edu.ua

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Віліна Меркулова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Олена Білоконь, Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія КВ №8176 від 03.12.2003